

Nyíri Attila

Ami körülvesz

„Áhítatos félelem nehezedett
rám, hogy alattuk jártam”
Gárdonyi

A fák dala

*Susog a lomb,
titkos ez a lágy zene;
'Melyet hallva
bárki mintha értene.*

*Dallamtalan,
csak a lélek érzi azt;
S az anyagban
veszteglőnek nyújt vigaszt.*

*Rezdül a fa:
ima ez az avaron;
Susogását
megrendülve hallgatom.*

Kispest, 2007. június 6.

*Ám ott én is jártam, nagyon megcsodáltam,
azután leírtam, addig meg sem álltam*

A hely varázsa

*Szelíd lankás
a vidék,
dombon fenyves,
szakadék.*

*A völgyön túl
– mily' remek –
ágaskodnak
a hegyek.*

*A felhőkig
elérnek,
és hósapkát
viselnek.*

*Felhőtlen a
nyári nap,
mosolyogva
úgy halad.*

*Meleg is lesz,
ahogy' jön
a szikrázó
fényözön.*

*Héja köröz
szép lassan,
lebeg fenn, a
magasban.*

*Az országút
szalagja
kígyózik a
távolba.*

*A színpompa
megkapó,
üldögegni
benne jó!*

*Tiszán innen,
Dunán túl,
a világ most
kitárul.*

Égeraracs, 2003. július 12.

„Időszámításunk kezdetén
a jegyek egybeestek az
azonos nevű csillagképekkel”
Klepešta József - Rükl Antal

A HOLD a felelős

*Ezredévek óta figyel
pásztor és a szántó-vető;
Tapasztal, majd összerakja,
s továbbadja ezeket ő.*

*Mosolyogják, kinevetik,
zagyvaságnak tartják sokan;
A tudomány szemszögéből
nem létezik – bizonyosan.*

*Ám a Holdnak hatása van
emberre és növényekre;
Csillagjóssá sem kell válni,
hogy ezt bárki elismerje.*

*Nem árt tudni, mit tett a Hold
születéskor bölcsőjébe;
Vajon milyen növényekhez
vonzódik az életében?*

*Amikor a világra jött,
csillagjegyben állt a Holdja;
Amely nemcsak természetét,
növényét is megmutatja.*

***Tűz** jegyéhez tartozónál
az **akarát** a határozó;
Így lényéből kisugárzik
a tekintélyt parancsoló.*

*Növényei a gyümölcsök,
hüvelyesek és gabona;
Paradicsom, dinnye, a tök,
paprika és kukorica.*

***Föld** jegyéhez tartozónál
a **birtoklás** ténye a fő;
Megbízható, anyagias,
álláspontja szilárd erő.*

*Növényei a gyökerek:
hagyma, zeller, sárgarépa;
Fehérrépa, karalábé,
cékla, retek és burgonya.*

***Lég** jegyéhez tartozónál
a **tudás** az, 'mely hatalom;
Benne regés kíváncsiság,
s újdonságok vonzzák nagyon.*

*Növényei a virágok:
vidám, derűs tarkaság;
A karfiol, a brokkoli,
és merőben más, új fajták.*

***Víz** jegyéhez tartozónál
a **szeretném** a jelige;
Hisz' a „lassú víz partot mos” ,
oly' termékeny képzelete.*

*Növényei a levelek:
spenót, sóska és káposzta;
A zöldhagyma, fűszerfélék,
teacserje és saláta.*

*Ha valaki olthatatlan
szomjat érez, s növénnel olt:
Onnan tudjuk, akkor hol állt
születése napján a HOLD.*

Égeraracs, 2001. szeptember 24.

A holdtípus meghatározása
(melléklet A HOLD a felelős című vershez)

1. – keresse ki az 1. táblázatból a születési évszámát.
 2. – keresse ki a 2. táblázatból a születési hónapszámát.
 3. – adja össze a két számot.
 4. – ehhez adja hozzá a születésnapjának számát. Aki szökőévben született még egyet.
 5. – amennyiben a végösszeg 27 vagy nagyobb, vonjon le belőle 26, 54 vagy 81-t; amennyiben a végösszeg 26 vagy kisebb, adjon hozzá még egyet.
 6. – ezután keresse meg a maradék alapján a 3. táblázatból a végeredményt.
- Példa → születési időpont: 1987. 10. 14. → évszám: 21, hónapszám: 27, születésnapszám: 14, végösszeg: 62, levonható: 54, maradék: 8.
Végeredmény: születéskor Holdja a → **Rák** jegyében állt.

1. táblázat: évszám

1900: 20	1920: 1	1940: 12	1960: 23	1980: 5
1901: 3	1921: 13	1941: 23	1961: 6	1981: 16
1902: 13	1922: 23	1942: 5	1962: 15	1982: 25
1903: 22	1923: 5	1943: 14	1963: 25	1983: 8
1904: 4	1924: 14	1944: 25	1964: 8	1984: 18
1905: 16	1925: 26	1945: 9	1965: 19	1985: 1
1906: 26	1926: 8	1946: 18	1966: 1	1986: 11
1907: 8	1927: 17	1947: 0	1967: 11	1987: 21
1908: 17	1928: 0	1948: 11	1968: 21	1988: 4
1909: 1	1929: 12	1949: 22	1969: 4	1989: 14
1910: 11	1930: 21	1950: 4	1970: 13	1990: 24
1911: 20	1931: 3	1951: 13	1971: 24	1991: 7
1912: 3	1932: 13	1952: 24	1972: 7	1992: 17
1913: 14	1933: 25	1953: 7	1973: 17	1993: 27
1914: 24	1934: 7	1954: 17	1974: 26	1994: 9
1915: 6	1935: 16	1955: 26	1975: 10	1995: 20
1916: 16	1936: 26	1956: 10	1976: 20	1996: 2
1917: 0	1937: 10	1957: 20	1977: 3	1997: 13
1918: 10	1938: 20	1958: 2	1978: 12	1998: 22
1919: 19	1939: 2	1959: 12	1979: 23	1999: 5

2. táblázat: hónapszám

január	—	0
február	—	4
március	—	4
április	—	8
május	—	11
június	—	14
július	—	17
augusztus	—	21
szeptember	—	24
október	—	27
november	—	3
december	—	6

3. táblázat: maradék alapján a csillagjegy

0, 1, 27, 28	—	Kos	(tűz)
2, 3, 4,	—	Bika	(föld)
5, 6	—	Ikrek	(lég)
7, 8	—	Rák	(víz)
9, 10,	—	Oroszlán	(tűz)
11, 12, 13	—	Szűz	(föld)
14, 15,	—	Mérleg	(lég)
16, 17	—	Skorpió	(víz)
18, 19	—	Nyilas	(tűz)
20, 21, 22	—	Bak	(föld)
23, 24	—	Vízöntő	(lég)
25, 26	—	Halak	(víz)

*A Nap népes családjához többek közt
9 bolygó és 32 hold tartozik*

A Kaszás csillagkép

*Télidőben délirányban
csillagcsoport látható,
Három fényes csillag együtt,
egymás után, haladó.*

*Három kaszás – térközt tartón –
aratja le a búzát,
Balra tőlük lent láthatjuk
marokszedők csoportját.*

*Egyik sodor búzaszárból
tartós, erős kötelet,
Másik gyűjti sarlójával
a levágott rendeket.*

*A harmadik összeköti
a szálakat kévékbe,
Ezekből majd kepék lesznek
várakozván cséplésre.*

*Jár utánuk Szilkehordó,
másnéven Sánta Kata,
Meghozza az ebédjüket
a tél kéklő csillaga.*

Égeraracs, 2004. május 11

Magyarázat

*Kaszás – Nimród, Orion
Sánta Kata – Szíriusz*

„Teljesen megtörik a tested,
Ha néha el nem ereszted”
finn népdal

A képzelet szárnyain

*Hömpölyög már az őszi köd,
a tányérozó nap sem vakít;
Nyirkos párája nyaldossa
a sárguló erdők lombjait.*

*Csendes zizzenéssel veri
a fáradt nap sugara a fát,
Hulló falevéltre írva
színezett, búcsúzkodó sorát.*

*Kis muzsikások hangolnak
a bíbor alkonyat csendjében,
Ebben a halk zümmögésben
mesét mond körülöttem minden.*

*Álmodozom: gondolatom
olyan, mint az eltévedt vándor:
Útvesztő mocsárban gázol,
'melyre fényt az esti csillag szór.*

*Igézeteket képzelek;
ölelkezik a jelen és a múlt;
Szunnyadó lelkem – szállva –
ezalatt a végtelenbe hull' .*

Égeraracs, 2001. október 27.

*„A versekben lévő szavak varázsa,
Zenéje az, mely szívet simogat:
Elúzi minden gyöttrő kínodat –
A vers az élet egyik nagy csodája”
Charpentreau Jakab*

A közepe érdekél

*„Minden jó, ha jó a vége”
– tartja azt a közmondás;
Tagadni ezt nem is lehet,
ám a közép lehet más.*

*Van eleje, van közepe,
s vége is a dolgoknak;
Véleményem kialakult,
el is mondom, ha hagynak.*

*A születés: ez a kezdet,
a halállal ér véget;
Ám a köztes, az érdekes,
s az nem más, mint az élet.*

Égeraracs, 2008. október 14.

„Hűs szél támad onnan felül,
Zúgó szárnyán sötét köd ül”
Kisfaludy Károly

A moccanatlan homályban

*Semmi zaj a külvilágból,
Körülöttem csak nesz, mint folt;
A sötétség halkan, suhogó
mély bársonya fölém hajolt.*

*Hihetetlen lusta magány
egykedvűen bánik velem,
A mélységes csönd szelleme
mélyebbre ás a lelkemben.*

*Titokzatos hallgatásban
elmerülnek a nappalok,
Meghittségük minden vágyam.
Néma őszben magam vagyok...*

Égeraracs, 2009. október 15.

*„A szellem szépsége csodálatot, a léleké
tiszteletet, a testé pedig szerelmet ébreszt”
Fontenelle Bernát*

A szép megvalósíthatósága

*A művészi alkotás
csak megszerkesztett utánzás,
Ékesített elemek:
bár utánzat, néha rámás.*

*A teremtés, a munka
világunkat gazdagítja,
Addig, mint lehetőség
van benne az anyagokban.*

Kispest, 2006. március 30.

*„Katalinkor hó a rácson,
fekete lesz a karácsony”
paraszti regula*

A tél érkezése

Megszólal az erdő ősi távirója:

*– rak-rika-rika-tak, rak-rika-rika-tak,
Messziről jött vendég azt mondja, azt mondja...,
hogy már fent, északon nemrég elindultak.*

*– Nincs itt még, nincs itt még – jelezték a cinkék,
miközben szemükkel kutatták a magot,
Csak az ég volt – mint rég – még kék egy picinykét,
ezzel az üzenet végetért s hallgatott.*

*Ez a csend, a várás mindenkit megzavart,
a hold csak nőtt, csak nőtt, a szél lassan – forgón – ,
Határozatlanul szórta szét az avart
a kémények füstje festette égbolton.*

*Egyszerre váratlanul felszisszent a szél,
mint kígyózó ostor vágott a világra,
Sodorta, megtörte, szórta azt szanaszét,
örjöngve száguldott a vak éjszakába.*

*Pattogva söpörte a hókristályt égis,
szúrt, vágott, rideg volt, megölte mind a fényt,
Így várta, fehérrel beburkolva végig,
a messziről megjött, északi jövevényt.*

Kispest, 1996. január 26.

„Halvány ezüsthúst fújta be a fákat”
Kosztolányi

A világ dicsősége ?

*Vadon volt, még járhatatlan,
Napvilág sem sütötte át;
Szél nem járta, csak a villám,
Mely viharban hasított fát.*

*Szirttömegek, zuhatagok,
És irdatlan bércek – mordak;
Görcsös ágak, taplós törzsek,
Alant erek kanyarogtak.*

*Karcsú dámvad ivott egyet,
Sörtés vadkan sárt dagasztott;
Fenn madarak zengtek égre
Hálás hangú, friss malasztot.*

*Álomittas vadvirágok,
Amelyekre szállt a szender.
Ez a szép volt egész addig,
Míg nem jelent meg az ember.*

Egeraracs, 2001. augusztus 27.

*Ma is üresnek, sivárnak érezzük a
tájat, ha hiányzik belőle a víz*

Ahol a víz az úr

(általános leírás)

1

*Mindenütt más, nem egyforma
nagy a víznek birodalma.
Néhol gödör, másutt szalag:
folyó, folyam, ér vagy patak.*

*Gödörnyiben esővíz gyűl',
télen jegén csúszka készül.
Nyáron libák fürdőhelye,
s libapásztor fürdik benne.*

*Lubickolnak egész' estig,
amikor a nap lefekszik.
Innen hangzik éjjel messze
a kacagók hangversenye.*

*Megint máshol ő a nagyúr,
partja mentén agyagot gyúr.
Elkíséri testőrsereg:
füzek, nyárfák és égerek.*

*Terpeszkedve a széleken
nádaserdő bókól szélben,
Gyékény s barna buzogánya,
közte nőszirmok sárgállva.*

*A környékén elterülnek
virággal telt szep, dús rétek.
Öblén libeg ide-oda
a hófehér tündérrózsa.*

*Nagy levelén összegyűlnek:
a varangyok sütkéreznek.
Felette kék szitakötők
cikázgatnak, a vakmerők.*

*A kanyarban meghajlott fűz,
sátrán a nap megszűrve tűz.
Bent csillanak ezüst halak,
s a vadkacsák hancúroznak.*

Égeraracs, 2001. szeptember 9.

*Az időszakos vízmosást horhosnak,
aszónak, ha sok görgeteget szállít,
vadpatakának, tordának nevezik*

Ahol a víz az úr

(a partok és vizek növényzete)

2

*Szerényen él az egyszerű
külséjével sokféle fű.
Állataink tápláléka
mindenütt a nagyvilágban.*

*Legelőkön, vízközelben
virulnak ők a legszebben.
Az ember kétszer vágja le
a rétek fűvét évente.*

*Töről terjed, szarát hajtva,
bokros forma zombékokba;
S föld alatt is kúsznak tova:
gyepszőnyeget alakítva.*

*Láthatjuk: ez vadóc s perje,
komócsin és cincor, közte
Csomós ebír, ecsetpázsit,
s fehér tippán kalászkáit.*

*Nedves helyet is jól elbír
a kis mocsári gólyahír,
Rajta kívül van itt zsálya,
s boglárkának sok fajtája.*

*Fűz is, nyár is sokféle van,
folyóparton állnak sorban.
Csöröge-fűz s kosárfonó -,
vékony águk lágyan hajló.*

*A nád szára szalmaszár,
töve gyakran vízben áll.
Télen, 'mikor a víz befagy,
letarolják, bármilyen nagy.*

*Kötekedő nem lesz ügyes,
ha itt kákán csomót keres.
Sás és gyékény a rokona,
s őslápban él tőzegmoha.*

*Lassú folyók s tavak éke:
tündérrózsa fehérsége,
Hullámon ring nagy merészen
a part mentén, sekély vízben.*

*Hínár s lófark víz alatt él,
s békalencsét mozgat a szél.
Pocsolyákon libeg-lebeg
a békanyál-moszat sereg.*

Égeraracs, 2001. szeptember 11.

Ahol a víz az úr
(állatok a vizek körül)

3

Kedves társ a fehér gólya
a magyarnak már régóta.
Fészkel házon, kútágason,
szereti is népem nagyon.

Ujja tövén kis hártya van:
nem süllyed el az iszapban.
Kelepel is – ez nála dal –
csőrének két kávájával.

Vizenyős rét bíbic hona,
tarkóján van a bóbíta.
Iramodva fut, száll, zuhan,
s kiált néha panaszosan.

Mocsarak és tavak szélén
vízben gázol a szürke gém.
Feje búbján a dísztolla,
recseg s csőrét csattogtatja.

A nagykócsag foszlott tolla
csipkeszerűen borítja.
Teste karcsú, röpte könnyed,
s fellibbenve keres helyet.

Hófehér a kanalas gém,
üstök nyúlik hátra fején.
Futkos, keres sekély vízben,
mély torokhang jellemzője.

Tőkésréce is karcsú ám,
„gácsértollak” a hím kacsán.
Bukik, hápog, gyorsan repül,
s táplálékot csőrével szűr.

Búbos vöcsök tó lakója,
fején kettős tollbóbíta.
Fészke tutaj – nádszálakból,
s hangja mélyen, korrogva szól.

Könnyűróptú dankasirály
szántáskor a földekre jár.
Telepekben él, s gyakori,
télen hidak vendégei.

Tisztavízű folyók mellett
vidra él, mert úszni szeret.
Szőrén a víz nem hatol át,
főként hallal tartja magát.

Van mocsári teknősbéka,
pikkelyes test, s páncél rajta.
Ragadozó, télen alszik,
és tojással szaporodik.

Hason csúszik, lába nincsen:
vízi sikló sziszeg fűben.
Táplálékát meg nem rágja,
s tojást rak part oldalába.

Kételtű, és nincsen farka,
a zöldhátú kecskebéka.
Brekeg is hanghólyagokkal,
fiókája az „ebihal”.

Az Alföldön él rokona:
a nagyobb kacagó béka.
Gyepi béka s ásóbéka,
a hegyvidék őslakója.

Rajtuk kívül él varangyos-
és mocsári-, amely hangos.
Gőtének van bőrtaraja
és lapított úszófarkja.

Ahol a víz az úr
(vízben élő állatok)

4

A halaink testalkata
oldalt lapos orsóforma.
Leggyakoribb köztük a ponty,
rajta látni hárttyás uszonyt.

Lélegzik, mint a többi hal:
nem tüdővel, kopoltyúval.
Úszóival közlekedik,
lát ugyan s hall, habár alig.

Sok ikrát rak, nem is vitás,
azt mondjuk rá: ez az ívás.
Mindenevő és szapora,
hosszú éltű, ámbár néma.

Legkitűnőbb ízű húsa
süllőnknek van Balatonban.
Ragadozó, s mire felnő,
nyolc-tíz kilós fogas lesz ő.

Legnagyobb halunk a harcsa,
három métert ér el hossza.
Teste csupasz, pikkelytelen,
zsákmányra les lenn, a mélyben.

Hegyi patak friss vizében
fürge pisztráng él pettyesen.
Horogra csak ritkán akad:
sokat ér a tapasztalat.

Élesfogú csukánk mohó,
telhetetlen ragadozó.
Másfél méter nagyra nő meg,
változatos színű tömeg.

Porcos halunk a kecsege,
nyúlt orra van s hosszú teste.
Pikkelye nincs, bőre nyálkás,
lakóhelye gyors vízfolyás.

Fejtorán van öt pár lába,
s vizünk páncélos lovagja.
Vedléssel ezt is ledobják,
és a nevük: folyami rák.

Tavi kagylónk édesvízi,
testét két héj védelmezi.
„Békateknő” népiesen,
s lábbal csúszkál vízfeneéken.

Van festő- és vándor- fajta
befuródva az iszapba.
Mocsári- és tányérsiga
vízben él, de tüdeje van.

Lapos testű, s gyűrűk rajta,
ez az állat a pióca.
Szívó korong, apró fogak:
vérszívásra alkalmasak.

Égeraracsa, 2001. szeptember 15.

A különböző rovarfajok száma
egymillió körül van

Ahol a víz az úr

(vízi rovarok)

5

Kétszárnyú a dalos szúnyog,
azt rezgetve száll az undok,
Vért szív, petét rak a vízre,
s „esővíz kukac” a neve.

A szúrása nem kellemes:
fájdalmas és veszedelmes.
Maláriás- változata
betegségét belénk oltja.

Vízben csíbor és csíkbogár,
fedeles a szárny rajtuk már.
Életmódjuk ragadozó,
és álcájuk szintúgy mohó.

Szitakötő vadász’ legyet
két pár szárnyal vizek felett.
Szárnya recés, bábja nincsen,
s félgömb szemmel lát meg mindent.

Rokonai, a kérészek,
tömegesen jelennek meg.
Tiszavirág egyik faja,
és élete néhány óra.

Szúró szájról ismerhetjük:
vízi poloska a nevük,
Csendes tükrön csúszik tova
a pókszerű, gyors molnárka.

Gyakori tó kékesbarna
hátonúszó poloskája.
Itt él a vízi skorpió:
kajmós lábú ragadozó.

Égeraracs, 2001. szeptember 17.

*A legősibb települések
a vizek mellé épültek*

Ahol a víz az úr
(vízi világ és az ember)

6

*Az ősember vizek mellett
ütött tanyát, ha lehetett.
Védte őt és utat nyitott,
s benne zsákmány kínálkozott.*

*Partján növény, vízi szárnyas,
felhasználásra alkalmas.
Ezért úgy élt – akkor – régen,
mint ahogyan hal a vízben.*

*Másként él a ma embere,
vízi utat lát csak benne.
Megritkult a halállomány,
halastó lett évek során.*

*Persze a hal fontos lehet:
táplálékként szolgál minket.
Nádas helyén szántóföldek,
s az állatok elköltöztek.*

*Hajdani láp, ezernyi lény,
búzafield ring ma a helyén.
Pedig a táj oly' kietlen,
ha nem lát benne vizet a szem.*

*Környékére kihat bája,
aszályt enyhít párolgása.
Növénynek nyújt megélhetést,
szeressük hát, óvjuk ezért!*

*Elkísér ő, el nem múlik,
bölcstől a koporsóig.
Egy világról zengett a húr,
arról, ahol a víz az úr.*

Égeraracs, 2001. szeptember 19.

*A borongós ég
nagy veszteség*

Alig várom

*Szürke a táj fenn és lenn,
most rideg, élettelen;
Ágas-bogas kopasz fák;
sötét árnyak, mint némák.*

*Beköszönt a halk és lágy,
sutyorognak majd a fák;
Telik a rét mindennel,
harsogó zöld énekel.*

*Bolyong a szél, mint lidérc,
nótájából mit sem ért'sz;
Felettem felhőpaplan
– jaj! – végeláthatatlan.*

*Lúdbőr lesz a folyóhát,
zizeregve zúg a nád;
Napfény lehel s kékbe hull:
a világunk megújul.*

Kispest, 2000. február 8.

*„Karácsonykor csillag bőven:
jó termés jó esztendőre”
paraszti regula*

Álom

*Télen pihen a természet,
csak szél suhan a tájon.
A vágy az, 'mely most álmodik,
és hóba hull az álom.*

Kispest, 1998. december 27.

*A vágyam nem boldog:
ténfereg, bócorog*

Aluszékony kedvetlenség

*Rossz időben semmi dolgom,
Se ősz, se tél nincsen.
Eső esik, egykedvűség
Lep el kint, bent mindent.*

*Kövér vízcsepp potyog, potyog,
A föld ázik egyre.
Nyirkos levél ágon fonnyad,
Még nincs megdermedve.*

*Oszlik a köd, foszlóssá vált
Telve nedvességgel.
Agyag húzik az árokban:
Bőrében nem fér el.*

*Iromba tyúk gunnyasztva áll,
Kárálni sincs kedve.
Csörren a lánc, fűrész nyiszog,
S panasz a széncinke.*

*Terjeng a füst, tüszköl az ősz,
Teli van az orra.
Látni nem lát, így vakon fest
Fáradt színt bokorra.*

*Hol van a nap, hová bújt el?
Szuszmákol egyedül.
Moszatol a hitem talányt
Bízva, hogy kiderül!*

Kispest, 2006. december 13.

„A búza töve csillogott,
könnyekek börtötták a tarlót”
Papp Dániel

Ámult támoługásban

*Gyermekkorban az ember
majd' mindent megkap,
Gyermekkorban voltam én
a legboldogabb.*

*Akkor láttam a nyarat
közeliől – lesve,
Belevetvén magamat
a szeretetbe.*

*Körülvett a természet
éző világa,
Úsztam benne kacagva
szépségét látva.*

*Éreztem: a testemben
tűz nyargalászik,
Mindenfelé futottam
kifulladásig.*

*Dalolászva csapongtam
úgy kiabálva,
Akkor kezdett a szívem
duzzadni tágra.*

*Illatokkal terhes lég
vett körül, párás:
Levegőben táncoló
virágfakadás.*

Égeraracsa, 2004. június 12.

*Csak a gondolat nem ismer
akadályt és távolságot*

Árad a rossz...

*Jobb levegő volt valaha
a városokban – szerintem,
Kevesebbet szellőztettek,
s benn maradt az épületben.*

Égeraracs, 2004. szeptember 13.

*„Heverni a fűben, s szedni a virágot
Édes a fák hűvös árnya alatt;
Gond nélkül a szívben érezni lángot,
Míg fönt a nap égve, ragyogva halad”
A „Magyar köszöntő” -ből*

Aszályos nyarakon

*Izzik körben a levegő,
elhalkul a zivaj, elcsitul a dal;
A határban kiég minden:
befűtöttek a szegények fájával.*

*A hőségben szenved minden,
az egyik élő szintúgy, mint a másik;
Védelem a szántóföldön:
a kukoricatábla furulyázik.*

Égeraracs, 2004. augusztus 5.

Magyarázat

*A melegben összesodródik
a levél: furulya alakot ölt*

„Könnyű boldogulni a hajóval,
ha a szél a vállad fölött füttyül”
tengerész mondás

Átlépés a XXI. Századba

*Amit elmesélek – szólt hajózók bölcse –
Valahol megtörtént a tengeren velem,
Ezüstös lett hajam, majdnem összetörte
Testemet-lelkemet az átélt félelem.*

*Megfeszül az izmom, ha végig gondolom,
Árnyéktól nem félek, erős az idegem,
Láttam vad szépséget: tenger az otthonom,
Figyelj tehát szómra! halandó idegen.*

*Derült volt az idő, hajtotta hajónkat,
Fülbe muzsikálva, kedvezően szelem,
Nem sejtette senki: bármi is adódhat,
Olyan hirtelen tört ránk a veszedelem.*

*Hevesebb lett a szél, gyorsan növekedett,
Az áramlat sodort kint, a nyílt tengeren,
Meghúztunk mi minden szükséges kötelet,
Gondoltam, a hajót szélbe terelhetem.*

*Orkánna alakult, és magával ragadt,
Beborult az ég is lilára festetten,
Az árboc kettétört és vitorlánk hasadt,
Rohanó víz sodort, 'mire észrevettem.*

*Örvénylőnek láttam a létet és halált,
Csak mi fogódtunk meg a hitvány jelenben,
Szél és víz ostorral az arcunkba talált,
A szemem világát majdnem elvesztettem.*

*Vakká tett, süketté, dobált, fojtogatott,
Záporozó vízben ott álltam védtelen,
Hiába tett hajónk éles fordulatot,
Körbevett minket a gomolygó végtelen.*

*A vitorlás nyargalt a hullámok hátán,
Dolgoztunk sápadtan, kétségbeesetten,
Mint mélybe elindult sziklatömb láttán,
Irtóztató érzés keletkezett bennem.*

*Óriás hullámok keltek fel alattunk,
Azután zuhanva buktunk alá mélyen,
Életbe – halálba – kétségbe haladtunk,
Hitben már feladva, elszédülve néztem.*

*Örjítő szépségét, kápráztató voltát,
Azt, amit akkor én közben ott átéltem,
Mérhetetlen idő: percek vagy tán órák?
Szappanbuborékként múltak el felettem.*

*Messzire hallatszott a víz örvénylése,
Sebesen rohantunk a vad sistergésben,
Fehér hab és tajték zúdult le, a mélybe,
Most, 'mikor mesélem: a testemben érzem.*

*Előttünk feltűntek csipkésen a szirtek,
'Melyeket elöntött sejtelmesen a fény,
Mint nedves sírjukból kikelő kísértet,
Úgy emelkedtek ki az árnyak tengerén.*

*Sziszegést, dübörgést, csikorgást, csattogást,
Sivító habtengert hozott a szél felénk,
Mintha pokol nyitná ragyogó fogsorát,
Szívgyötrő izgalom: elhagyott a remény.*

*Hirtelen vége lett. Mint mellkas hullámozott,
Ködfátyol hajolt rá, jelkép a nagy vízen,
Kezdet és vég, a nap: szivárvány világot
Terített hajónkra, 'mely tovább megy – hiszem!*

Kispest, 1996. december 4.

„A tökéletlen mérhetetlenség
beletartozik a természetbe”

Hugo Viktor

Az ősztáró nagy csendben...

*Kesernyés párákat lehelő hajnalban
Lilás, piros felhők színeződnek váltig;
A napkelte fényözönében láthattam,
Ahogy a harmatcsepp kis gyémánttá válik.*

*Finoman fátylázó felhők a föld felett
S a fáradt, álmos éj most válnak semmivé;
A tér és az idő, 'mely benne odalett,
Összeáll most újra formákká, színekké.*

*A pusztán felhangzik pacsirta zsolozsma
S a vele ébredő életek zengése;
Felemelik fejüket a szélfodrozta
Búzavetések, és kigyúlnak a fények.*

*A fénnel együtt, a megszülető zajban,
Kútnyikorgás hallik és egy szekérzörgés;
A lovak a fahordó úton haladva,
A mezőn keresztül, mennek a fák közé.*

*A dűlőutat, 'hol szekerek ballagnak,
Mintha réteslisztből gyúrták volna össze;
Akkor a porfelhő kíséri nyomukat,
Mint amikor a nap elbújik felhőbe.*

*Időtlen, áttüzesedett némaságban
Bénító már a búzaérlelő meleg;
Az ősztáró nagy csend szakad a rónára,
Rétek illatából emlékek ébrednek.*

*A megfáradt délutánra billent már a nap,
Pusztán a létezés: sajátos íz-varázs;
A tóparton ülök: körülvesz és megkap
A futóhomokos, megrészegült határ.*

*Szellő ébred, a víz felszíne megremeg,
Sok kis lusta hullám indul el merészen;
Rajtuk a növények zöld paplana lebeg,
És tűnnek el végül lankás partszegélyen.*

*Hatalmas az iszapzátonyos meredély,
Vízben hínár terem és a békaszőlő;
Nagy mohák zöldellnek laposan peremén,
Nádas, gyékényfoltok, elszórt kákamezők.*

*Messze, a távolban legelő juhnyájnál
Hangzik nyif-nyafoló kutyák terelése;
Kolompszó hallatszik, majd lassan tovaszáll,
S körülvesz az álmos rigó pittyegése.*

*Sejtelmes suhogás, dallamosan tiszta:
Fehér hattyúcsapat ideszáll a vízhez;
A feltámadt hullám a partot fodrozza,
Tajtékos felszínén a vadkacsa evez.*

*Régmúlt és jelenkor keveredik össze
Az időtlenségbe kövesedett parton;
Felébred bennem a lét nagyszerűsége,
S szürkületből halkán előlép az alkony.*

*Tompulnak a fények kékesen derengve,
A vacsoracsillag az irányt leírja;
Szöszmötölő léptek; rámtalál az este,
Szárazon neszez a kócos kukorica.*

*Holdvilágnál vadvíz ezüstszínű – kéken,
Tücsök hangol egyre, magamra maradok;
Lustán nyújtózkodva, a süppedő fövényen,
Megszólalnak halkán az esti dallamok.*

Égeraracsa, 1995. augusztus 28.

*A tisztaság a boldogság forrása,
az önmegőrzés ezt meg is találja*

Bánatos álmélkodással

*Télen fűtik a szobákat,
kékes szikra pattog;
Padlótól a mennyezetig
egyedüli hangok.*

*Fagyott a föld, vermelt halak,
bezárkózott lelkek;
Elhalkuló, üres utcák
magányosak lesznek.*

*Am kétségek, harcok, tusák
és nagy kitérések
Játszódnak a falak mögött,
s betegesen élnek.*

*Lázzsínűek a virágok,
amelyek kinőnek;
Megdöbbentő elszántságú
ködös elméletek.*

*Rejtelmekbe tévedt ideg
valóra vált réme,
Ez volna a fűtött szobák
langyos levegője?*

Égeraracs, 2005. május 8.

*Szellő libben a fák ágain át,
falevél járja utolsó táncát*

Búcsú

*Egy levél lehullt a fáról,
egy a sok tízezer közül.
Megértéssel volt a távol,
puhán vette körös-körül.*

*Halk elmúlása tavasszal történt,
joga volt az élethez, sorsát nem értem én.
Talán magától mondott le – önként,
hogy megpihenjen az ismeretlen tenyerén.*

Égeraracs, 2004. július 12.

*Ez a vers, a búsuló,
lovamnak szánt búcsúszó*

Búsu-ló

*Nem lesz olyan lovam
már sohasem, mint ő,
Okos, erős társam,
jó kenyérkereső.*

*Fülelt a hangomra,
nyihogott, ha hívtam;
Magában röhögött,
hogyha elhasaltam.*

*Sokszor húzott kocsit,
az ekét tavasszal;
Nyáron a kévéket:
asztag lett, majd kazal.*

*Adtam neki zabot,
frissen kaszált füvet;
Láttam őt vágatni,
néztem, ahogy' üget.*

*Abból került alá
friss, zizegő szalma,
Nem volt senki másnak
olyan hintett alma.*

*Mentem vele harcba
levágni az ellent,
Ott szegény elesett,
és az égre felment.*

*Eljárt a malomba
öröltetni búzát,
Nem raktam szájába
hidegen a zablát.*

*Mai napig látszik
patkójának nyoma,
Ott van a többivel:
az a Hősök Útja.*

Kispest, 2003. március 21.

„Az égi hadseregben Napunk
csupán közkatona”
Flammarion Kamill

Csillagtarokk

Az izzó naptányér kápráztató fénye
Szelídebben égő vörösre változott:
Látóhatár mentén a vastag légréteg
Mevámolta a fényt, a Földre zúdulót.

Naplemente után még mindig láthatlak
Polgári szürkület kék derengésében.
A Nap 6 fokkal van látóhatár alatt,
A Földtől 8 percre és nem pár fényévre.

A csillagok izzó óriási napként
Tűnnek fel lassanként a sötét égbolton,
S a csillagászati szürkület legvégén
Szikráznak egyre, vagy változnak pillogón.

A látóhatárhoz közel eső fények
Szinte hunyorognak, annyira vibrálnak,
Árasztva a legkülönbözőbb színeket:
Nem csillagként hatnak, hanem kis gyémántnak.

Kis-kis korongocskák láthatók az égen,
Róluk egyenletes, nyugodt fény árad ki.
Ezek nem csillagok, 'ki azt hiszi, téved,
Bolygóknak nevezzük, s Földünknek társai.

Fényesebb csillagok feltűnőbb csoportját
A régi időkben már összekötötték,
S a csillagképeket, 'melyek így adódtak,
Regés hősökrol vagy állatról jegyezték.

A csillagképeket ma arra használjuk,
Hogy megjelöljük a területet velük,
Ahol a csillagot az égen találjuk,
Íly egyszerű ez, ha ismerős a nevük.

Göncölről – a híres táltosról – nevezték,
A magyar mondákból, a Göncölszekeket.
Megértette fák és madarak beszédét,
S kocsikázik ott, fenn, mivel az égre ment.

A meglévő távot ötször is felmérve
A szekér két hátsó csillagán keresztül:
Ez a Göncölmása nem nagy csillagképe,
És a Sarkcsillagot benne meglelhetjük,

E pont körül fordul meg az öreg Földünk,
A vándorok erre szegezik szemüket.
Lehet, hogy ezt nézte pusztában az ősiünk,
S mi is, körbeülve égő tábortüzet.

Jelentős a Napnak látszólagos útja
Különbéféle égi csillagzatok között.
Állatörnek hívták Felső-Egyiptomban,
S az elnevezése úgy látszik, hogy örök,

A görög-római eredetű nevek
Váltak általában ismertté minálunk:
Vízöntő és Halak, Kos, Bika és Ikrék,
Rák az Oroszlánnal, és a Szűz jön hátul.

(♋ - ♌ - ♍ - ♎ - ♏ - ♐)
(♑ - ♒ - ♓)

Mérleg és Skorpió, majd a Nyilas és Bak,
Ezzel a sor zárul, előlről kezd újra.
Egy-egy hónapon át takarja azt a Nap,
Ahogy a Földünknek előrevisz útja.

(♐ - ♑ - ♒ - ♓)

Bolygórendszerünkön kívül vannak mások:
A Tejútrendszerben csillagok garmada.
Sőt, már messze-messze – fényévekre – látok,
Mégis itt, e földön van számomra haza.

Kispest, 1995. október 5.

*„Hanyatt-homlok a gombóchoz,
ímmel-ámmal a dolgohoz”
népi mondóka*

Déltájban

(rímes anapestusok)

*Megezik az olykor, amidőn hazaérsz,
ha a konyha kitárt: duruzsol a fazék.
A lakás is üres: kietlen fogadás,
üvegen bekacag remegő ragyogás.*

*Odakint örömet kutya megy teveled,
egyre néz, ahogyan a helyed keresed.
Elhagyott fa alatt, ahová lepihensz:
egyedül ott a fű üdezöld a sziken.*

*Mielőtt leülnél, lerakod, ami nagy,
azután elheversz, a magad ura vagy.
Kitekint a szemed, egy-egy pontra eléd,
s elalszol, amiért elmaradt az ebéd.*

Égeraracsa, 1997. május 28.

*„Böjtmás hóban, ha hó esik,
Vetemények megsenyvedik;
De ha áldón süt a nap,
Vesd földbe a magvakat!”
népi regula*

Ébredés hava

*Minden zöld lesz tavasszal,
terített rét marasztal:
Ott készül a gyönyörű
pimpimpáré-kösöntyű.*

*Süt már a nap bolondul;
kőszobor is megindul,
Virágnak, ha kelyhe tág:
smaragdzmánc a világ.*

Égeraracs, 2001. április 26.

Magyarázat

*pimpimpáré-kösöntyű — gyermekláncfű- nyakék
vagy karperec*

*Éppenséggel más, nem tarkabarká,
a didergő napok áradata*

Egy a sok közül

*Nyirkos, kétségbeejtő napok járnak;
Vizes és fagyos az egész világ.
Kedvetlen hajnal zörget be a mának,
A sűrűsödő homály szmogot rág.*

*Vén, odvas fatörzsként áll fel a nappal,
Agyonrepedezett a kérge már;
Szomorú, halálos utakon nincs dal,
Sötét, dohos múltú gyökere vár.*

*Zord temetkezési vállalkozóként
Cszozogó léptekkel jár az alkony;
Utolsót lehelt a nappal az imént,
S mohón az éj fordul be a sarkon.*

Kispest, 2003. február 1.

Magyarázat

<i>London típusú szmog</i>	–	<i>por + kőpor</i>
<i>Los Angeles típusú szmog</i>	–	<i>nitrogénoxidok + benzingerőz + napfény</i>

Egy nap az úton...

*Nap nyalogatja a harmatos réteket,
A virradat fénye mohón fal árnyékot;
Üde leheletén a lesz mára éled,
Hívja a sötétből a meglévő valót.*

*A fárasztó hőség könnyököl a tájra,
Vibrálva táncolnak a porszemek körben;
Forró lándzsák hada tűz le az utakra,
Vizes párán ring a levegőben minden.*

*Izmosodó napfény a földet perzseli,
Nehezül a hőség már a szántók felett;
Tárgyak körvonala ebből oldódik ki,
S a fölszálló forró levegőn remegett.*

*Tikkadtan hallgatnak, csendre intik a tájt,
A kis énekesek csüngő lombok mögött;
Az erdő melegház, eltűnteti a bájta,
A természetben is verejték gyöngyözött.*

*Arany búzamezők suhannak sorban el,
Nagy poruszályt vonzol maga után a gép;
Hűvösebb árnyékot csak az erdő lehel,
Folyók felszínére táncos napsugár lép.*

*Minden élő várja az alkonyi eget,
'Hol szétfröccsen a Nap a látóhatáron;
Rózsás foszlányokat, mint bodrot ereget
Pár pajkos pókhasú pöfögő pipákon.*

*Földek fölött lebeg gondtalan pacsirta,
Víg trillája ujjong a naphoz vidáman;
Felhők közt, magasan azúrkékre írja
Egy csíkhúzó hangját táguló sorában.*

*Halk csönd telepszik rá az ernyedő tájra,
Fittyet hányón lopva takar be az este;
Sudár fák csúcsai most perdülnek táncra,
Amint a gyenge szél épp' meglegyintette.*

*Ezüstös csillogást varázsol a Nap
A zöld domboldalon épült ház ablakán,
Előtte mély folyam, azon ringat a hab
Feszülő vitorlást hullámok taraján.*

*Mohón szürcsöl szikrát magába a lélek,
Elmulasztott szépség – hivalkodni nem mer –,
Új színben tűnik fel a világ. Ám félek:
Miért vesz észre mindent későn az ember?*

„Komoly trónján a fény még szétterjeszti
szárnyait az elhomályosuló világ fölé”

Jerome Klapka Jeromos

Életfolyam

*Áldoz most a nap az éjszaka oltárán
Szép vörös kárpitba burkolva az eget,
És szomorú felhők szívében kelt árván,
Lassú haldoklása, arany emlékeket.*

*Mint bánatos gyerek csitul el a madár,
Csak a bölömbika szól még panaszosan;
Rekedt korrogással telik meg a határ,
'Mikor barátréce a nádasba rohan.*

*A lángoló víz és ég előterében
Árnyképek suhannak megszakítás nélkül,
Miközben lelkét, az alkonyati fényben,
A végét járó nap kileheli végül.*

*Zajtalan léptekkel közelít már az éj,
A komor erdőkből, kétoldalt a parton,
Hogy úzze serege – 'melynek színe a mély –
A világosságot, ha hagyott az alkony.*

*Hang nélkül suhannak láthatatlan lábon
A csobbanó víz és hajlongó nád fölött,
Elhomályosítva majdmindent e lápon,
Amely a fényből még valamit megőrzött.*

*Hallgatom, 'mit mesél lábamnál a folyó
A régmúltról, 'melyet nem kezd ki enyészet,
Sok ezer év óta dúdolja a bohó
Az ősi bölcsődalt, megtörtént regéket.*

*Lehajol a hold is szemet kápráztatva,
Ezüstös karjával átöleli vállam,
Csacsogó hullámon imbolyog sugara
És testvéri csókot lehel rá most lágyan.*

*Ereszkedik le a csönd is lépésenként,
Egy láthatatlan kéz bont ki hosszú fátylat,
'Melyet a világra terít takaróként,
És rajta át a szem csak csillagfényt láthat.*

*Megy az öreg folyó szüntelen suttogva,
És két partján lustán bólogatnak a fák,
Megszépül az éjben, most szebb, mint valaha,
Eltűnik arcáról a fáradt bosszúság.*

*Nem öregszik soha, csak változik egyre,
Néha ékesszóló, máskor ringat gyöngén,
'Mikor csónakomban rámtalál az este,
Bútól és a gondtól mentesen – időnként.*

*Odvas fák surrannak mellettem, mint árnyak,
'Melyeket felnagyít sejtelmes félhomály,
Ezüst ragyogásban fürdenek az ágak,
Megnézve magukat a vízben: ki, hol áll?*

*Fekete bokrok közt, fekete mezőkön
Hömpölyög a folyó, fodrai csillannak,
Az éj országában örökké-örökkön
Mormolva suttognak, üzennek, biztatnak.*

*Álmos feketeség nyújtózik a réten,
Betakarja mind a vakondtúrásokat,
'Melyek süppedeznek, összerogynak éppen,
Ahogy' mossa a víz a kicsiny hantokat.*

*Jó volna megállni! megállni az éjben,
Megvárni, meglesni a régi titkokat,
A hűtlen hűségést, amely mint az ében,
S benne vakcsötétben váltani csókokat.*

Egeraracsa, 1997. május 1.

A növény a szem, orr és a gyomor öröme

Élő titok

(velőské)

Van-e lelke a növénynek;

Vagy összeállt anyagfalma,

'melyek élnek és fejlődnek?

Van reménye, tán bánata?

Milyen életre alkalmas

tenyésző lelkek halmaza?

Égeraracs, 1998. augusztus 24.

Emlékképek

Tavas

*A fagy most elomlik dús párává lassan,
Lebegve lengedez langyos levegőben.
Ébredő patakon a jéghártya pattan,
Madarak szállnak a légben kerengően.*

*Alattam kanyarog az aranyló út is,
Napsugárban megyek szívemet kitérva.
A föld párás szaga levegőben úszik,
'Mikor rásüt a nap barna bársonyára.*

*Hóvirágok állnak illattalan csendben,
Mandula nyitja ki nevető pilláit.
Ibolyák készülnek hallgatatag völgyekben
Bomlón illatozni, s már minden virágzik.*

Nyár

*Elvirágzott minden, a föld mégsem kopár,
Fényesebb a nap már, az árnyék lett mélyebb.
Madarak azt lesik: merre tart a bogár?
Nőnek a fiókák, zsendülnek vetések,*

*Szénán fekszem hanyatt, karom fejem alatt,
Fűszálat rágcsálva – zsongó tájban – nézem:
Fehér gyapjas felhők, hozzájuk kék alap,
Elúsznak lassacskán odafenn, az égen.*

*Fekete oszlopban a szúnyograj táncol
Zivatarok után, s gomba nő serényen,
Rozstáblák ringatják kalászuikat távol,
Fürdik a napsugár hús vizek tükrében.*

Ősz

*Pereg le a fákról, a földre, a levél,
Színesre festették a hűvös éjszakák,
Ezüstös pókhálók utaznak dél felé,
S ködöt sóhajt a hold este a rét alá.*

*Lábam alatt zörgő avaron visz az út,
A vándormadarak üzenetét hallom.
Délutánok hossza már az estébe nyúlt,
Patak vizén szalad piros arcú alkony.*

*Lomha, szürke felhők könnyeznek szipogva,
Mint a vénasszonyok, magukat siratják.
Vízre kezét a fagy rátette titokban,
Hullatják a diót az öreg diófák.*

Tél

*Szél süvít fákon át, sziszegnek az ágak,
És korhadt részei letörnek, recsegnek.
Mint megfagyott lepkék a levelek szállnak,
S feltorlódnak tunyán hamuszín fellegek.*

*Hallgatom, hogy zümmögnek az ablakrések,
Kéményben jajgat a lélek, az átkozott.
Dermedt lett a világ, nőnek most a fények;
Befagynak a vizek, szikráznak csillagok.*

*Tűfogával marja a hó a világot,
A metsző szürke szín lebeg az éj felett.
A szél az utakra hópárnákat rakott,
A hold, mint aranypénz, úgy kifényesedett.*

Égeraracsa, 1995. április 12.

„A világ tele van olyasvalamivel,
aminek megvan mindene ahhoz,
hogy a világban lehessen”

Köznapi közhely

És tovább él...

*Most DNS-eső esik,
Tovaterjed a vidéken,
És ezt azért tették, teszik,
Hogy ez a faj tovább éljen.*

*Utasítás-eső esik,
Nem képletes az igazság,
Pelyhes pihék viszik, lesik,
Hogy a magot elhullassák.*

*Fanövesztő-eső esik,
A központi tár: adatbank,
Számára csak az létezik,
Hogy egyedül a gén a rang.*

*Magterjesztő-eső esik,
Gyapot, barka ne pihenjen,
Színjáték ez, majd levetik,
Hogy az élet tovább menjen.*

Kispest, 1997. január 8.

„A természet legszebb kötele a szeretet”

Széchenyi

Évszakok

*A kifakadt zöld rügyeken,
Tavasszal, a finom kicsi karmaikkal,
Madarak, 'melyekből csak úgy fakad a dal,
Hintáznak le-fel ügyesen.*

*Harsogó, vad színekkel vár
Balzsamos hegyhátak illó párolgása,
A napszitta ugar, 'melynek nincsen mása,
Mosolygó táj, benne a nyár.*

*Párás, langyos napsütésben
A meszes kővek úgy fehérlenek ősszel,
Mint a holtak csontjai, 'melyek idővel
Irányt adnak múlt ügyében.*

*Kegyetlenül, metszőn a szél
Dalol, mint hegedű, amelynek elszakadt
Három húrja, és csak az szól, 'mely megmaradt.
Csikorgó tél, hát megjöttél?*

Egeraracs, 1996. június 6.

„Báránfyfelleg, kaszásfelleg az égen,
sok eső lesz meglásd ezen a héten”
paraszti regula

Felhőjáték

*Pára van a levegőben,
kicsapódva felnő;
Ha közel van: köd a neve,
ha távol, úgy: felhő.*

*A cseppecskék lassan esnek,
közben párolognak;
Így a felhők alakja is
könnyedén változhat.*

*Finom fátyolfelhő lebeg
CIRROSZTRÁTUSZ néven;
Nap és a Hold körül alkot
fénygyűrűt az égen.*

*Pehelyfelhő a magasban,
ezt hívják CIRRUSZ -nak;
Árnyékokat nem is vetnek,
és jégtűkből állnak.*

*A CIRROKUMULUSZ fehér
pamacs vagy gombolyag;
Az égen, mint báránfyfelhő -k,
sorokat alkotnak.*

*Gomolyfelhő a KUMULUSZ,
de magasra nem ér;
Sima aljuk sötéteskék,
a tetejük fehér.*

*SZTRÁTOKUMULUSZ van télen,
sok a sötét foltja;
Mint réteges gomolyfelhő
az eget takarja.*

*Réteghelhő lesz a SZTRÁTUSZ,
esők után főleg;
Alacsonyan száll, mint a köd,
gyorsan járó tömeg.*

*NIMBOSZTRÁTUSZ igen vastag,
Nap sem tűz át rajta;
Esőréteghelhő -ként vész
esőcsíkba alja.*

*A NIMBUSZ az esőfelhő,
'mely néha bajt kavar;
Különösen, ha jéggel jön,
s kitör a zivatar.*

*Viharos fürgetegfelhő -n
villám hasít eget,
És NIMBOKUMULUSZ néven
a nyomunkba ered.*

*Rezgő harmat, suttogó szél,
báránfyfelhő égen;
A lelkébe gyökerezett
a magyarnak régen.*

Égeraracs, 1999. július 23.

*A tűzvész előtt le a kalappal,
versenyre kel melege a Nappal*

Futótűz a pusztán

*Gyorsan szalad, fut szerteszét csomóról egy más csomóra,
A fű aszott, már kiszáradt, azt keresi a parazsa.
Erőszakkal kapja a szél füstjét mind-mind magasabbra,
Ráfekszik a feketeség vastagon a benuult tájra.
Lángja nem ég, zsarátnokol, néha roppan külső korma:
Szilánkolón előtűnik pernyéből a pokol maga.
Fölcsapódó szikraeső közeléből mindent elűz,
Amit elér, lángra lobbant: zsurmolódva legel a tűz.*

Égeraracs, 2004. augusztus 14.

*A felsőbbrendűséget megmagyarázza
a tudásszomj és a gondolkodás*

Gondolatok a tónál

*A hatalmas fákon megváltozó levél
zizegve hull alá a fekete tóra,
Az elnémult világ ballagó idővel
beleolvad most az örökkévalóba.*

*Természetes varázs ejti meg a szívet,
földút kanyarog és vág át a dombokon;
Szélfuvallat sincs itt, nem borzol levegő,
ám még vízen ragyog a nap hervatagon.*

*Ugrálnak a békák fejest a szittyóba,
uszadékot húz az evező lapátja;
Mélységes bánattal nézi az ősz a nap,
'mely diadalmasan elsodorja hátra.*

*Gondolom: vége lesz, vége, mint mindennek,
testetlen álmokat hoz elém az este:
Elvesztett emlékek, sejlő suttogások,
belegabalyodtam – iszapban evezve.*

*A tó fényt nyel el és újra visszaadja,
felszínén a tüzek megtörnek, élednek;
Minden pillanatban ugyanaz, tán más is,
s lehetek tanúja nemvárt bűvöletnek.*

*Hűvös levegő leng, előbújik a hold,
csendes víztükör vált: borzong a peremén;
Pezsdül a lélek is a fény szellemétől:
a gondolat számít, nem a való s remény.*

*Látni láthatatlant, hallgatni a csendet,
érezni végtelent — ennél több már nem kell!
Világít a sötét, látni lehet benne,
s megtelik a szívem dallal, szerelemmel.*

Kispest, 2000. december 9.

*Vesd el magad, ha jobb futni,
amelyhez a jelszó: uzsgyi!*

Gömbvillám

*Olvaszt, lesújt, mint a rossz hír,
csínján bánjunk azért vele.*

*Erejével senki sem bír,
s matató ménkű a neve.*

*Hogy mi vonzza, nem ismerem,
nyúlcipő jó megoldásul.*

*Kialakul nagy hirtelen,
s nem válogat, mihez is nyúl.*

Kispest, 2004. április 6.

„A lelkem, az veled messze száguld
És én, ... és én ma itt maradok”

Dutka Ákos

Gyógyírként

*Elfogyott végre,
A napnak vége;
Kevesebb mával a földi kín.*

*Ingerek hűlnek,
Fának és fűnek
Mára még béke harmatot ad.*

*Sötétül – látom –
Ablak szobámon,
Elül a zaj is már odakinn.*

*Enyhül a nemrég,
Jön már az emlék;
Beborít jelent száz takaró.*

*A lázas szívem
Megnyugszik, pihen,
Életetadó csendnek örül.*

*Vágyat nem érlel,
Naplementével
Elhagyatottan hallgatni jó.*

*Ismerős árnyak
Körömbé szállnak,
Vecsernye kondul köröskörül.*

*Vaduló estek
Rámtörnek, lesnek,
Befogják lopva lázas szemem.*

*A sorsom félve
Borul az éjbe,
Mormol a jószág esti imát.*

*Árad a dallam
Szobámban halkán,
S átkarol lágyan a végtelen.*

Kispest, 2003. november 19.

„Ritkán látszik meg a sárról,
hogy hópehely volt azelőtt”

Heltai

Hangulat

*Furcsa ez a nagy csönd,
tán megbénult, ami káros?
Régóta havazik,
és a város nemcsak sáros.*

*Pihe, pihe után
lepi a zajt most serényen,
Ég, föld – eggyé váltan –
összeolvad hófehérben.*

*Cserépkályha-napfény
derűt ont a szobámon át,
Pirosarcú alkony
az üveghez nyomja orrát.*

*Egyedül maradtam
így a csenddel, mely nagyra nőtt,
Szél matat untalan
a hófüggöny előtt s mögött.*

*Puhán a sötétben
céltalanul rakosgatom,
A jótékony csendben,
tállósgató gondolatom.*

Kispest, 1998. november 30.

A lavinát is hópihék alkotják

Havason
(velőske)

*Hallgat a föld, hallgat az ég.
Felhőbe vesznek csillagok,
s keringenek a lágy pihék.
Kristálypaplan a bérc végig.
Virradatkor puhán ragyog,
s kékségéből kifehérlik.*

Kispest, 1996. január 4.

*„Tiszteld vendégedet,
ha hitetlen is!”*

Idézet a Koránból

Házunk tücske

*A hirtelen hidegre változott napokban
A melegre igyekvő „vadállatok” között,
A szúnyogokkal együtt, egy tücsök is bejött
A házba, s elfoglalta helyét a lakásban.*

*Nem mindjárt vettük észre a fekete legényt,
Csak akkor, miután a nappali zaj elült,
És a ciripeléses műsorra sor került.
Így mondott nekünk hálát ő a kényelemért.*

*Dickens írása jutott eszembe azonnal,
Am hitvesem ellenzi, hogy mi legyünk azok;
„Akinék tücsök szól a tűzhelyén” – esténként.*

*Bár lakásunk még hideg, úgy érzem azonban,
Függetlenül attól, hogy rövidek a napok,
E pirregés is nyújtja az otthon melegét.*

Égeraracs, 1995. augusztus 31.

*Csak akkor nem lesz boldogtalan,
ha közli, ami kimondatlan*

Hirtelen jött látomás

*Haldoklik most a természet,
elmúlást hord szívében;
Nyomorúság rak csak fészket
ínségesen, betegen.*

*Minden, minden elvirágzott,
köd ül meg a vidéken;
Szaggatják a sárga lombot,
s levél pereg a szélben.*

*Elhagyatva áll az erdő:
lombfosztottan idegen;
Körben minden megdermedő:
vízen, réten és hegyen.*

*Öreg fáknál bent, a házban,
a tűznél gyermekénem;
És tavaszi napfényt láttam
sugárzó két szemében.*

*Élet, derű költözött be,
meleg áradt, mint régen;
Ez a gyerek ölben ülve
elillanó álomképem.*

Égeraracs, 2003. október 15.

*„Ez a csap csak akkor csepeg,
ha süt a nap, s jön a meleg”
Krečsmáry László*

Hol fagy, hideg ?

*Tűz lobog fel a mezőkön,
Nap égeti el a havat;
Meggattant a merev abroncs,
Új uraság, a víz arat.*

*Az olvadó jégpáncélon
Sziwárványok játszadoznak,
Károgókat friss szél söpri,
S tócsát borzol fel futólag.*

*Tél nyüszít egy hókupacon,
Védi körömszakadtáig;
Majd páráként levegőbe
Kaptat fel. Lám, tavaszodik!*

Égeraracs, 2003. április 18.

„Januári nagy meleg,
Isten csapása lehet”
paraszti regula

Hullott levél tündése

*Hervadtan lapulok egy kupac tetején,
gúnyos őszi szél volt, 'mely fáról lesodort.
Levélként voltam én a tavaszi remény,
de felkapott engem, a bíbort, a botort.*

*Most raknak csendesen hűvös-kés halomba,
körültünk csak egy rőt macska andalog.
Beásnak, vagy talán nő rajtunk a gomba,
s áradnak belőlünk izgató illatok.*

*De ha sokan leszünk, dombot alkothatunk,
a korhadás bennünk új életet teremt.
Akkor pusztulástól nem kell majd tartanunk,
és legyőzzük együtt a múltat és jelent.*

*Lehet hegygé válunk, van időm – kívárom,
bármit hoz a jövő, döntsék el a viták,
Magányos sziklatömb, esetleg kis várrom,
önmagamon felül emel majd a világ.*

*Hogy nem vitte el már a jó dolga tőlünk!
rossz sejtelem gyötör és félek valóra vál .
Most látom csak tisztán, miért is gyötrődünk:
felcsaptak a lángok, így álmom füstbe száll.*

Kispest, 1997. január 6.

Ilyen lehetne

*Fűt a nap az égen,
lángot vet a földre;
Füstöl a levegő,
remeg is már körben.*

*Teremtett lélek sincs
az egész vidéken,
Csak fűben az ürge
s gulyás a cserényben.*

*A reszkető légben
szitál fenn a kánya,
Majd fáradtan ül a
magányos kútágra.*

*Elhever a gulya,
nincs mozoghatnékja;
Tücsök sem muzsikál:
bújik a zombékba.*

*Pulina van gondja
a delelő nyájra,
Mert ha csípi pöcsik:
szaladna világba.*

*Árvalányhaj díszlik
itt-ott, néhány ponton,
Gólya néz a vízbe:
békára les folyton.*

*Part mentén, iszapban,
bóklásznak a gémek,
Tarkójukon toll van,
s attól lesznek szépek.*

*Kihalt lett a puszta,
minden eltűnt mára;
Sivárság jellemző
e homokországra.*

Egeraracs, 1997. június 22.

„Mi júniusban meg nem nő,
az bizony csak tűzre kellő”
népi mondóka

Júniusi üzenet

*Elmúlt már a heje-huja erdön-mezőn,
az árnyas fészkekben kopogtat az élet.
Elérhetetlenül magaslik a kék fönny,
csörgedező éren úsznak el a fények.*

*Gomolygó felhőcskék ezüst vitorlákat
bontanak halkán a mérhetetlenségben.
Lelkemre bókászó, kósza virágillat
telepedik lágyan, vágy-részegetően.*

*Pillangók hintáznak virágos réteken,
a földnek szíve már melegebben dobog;
Kakukk is flótázik valahol a völgyben:
élet köszönetét zengi sok kis torok.*

*Áldott vetés zsendül – Magvető vetése – ,
a húsosan zöld fű hajlongva leng puhán.
Öreg utak szélén, napfényben lebegve,
bóbiskol álmosan mézcsepp az akácfán.*

*Kő és a vas kiált: fenik már a kaszát,
dől a harmatos fű rendre a dűlőben;
Suhintások nyomán nő a világosság,
szénaillatot sző nyár a levegőben.*

Kispest, 1999. január 18.

Vigalomban kedves lehet:
a lányoknak csapni szelet

'Ki szelet vet...

Hazájuk van a szeleknek,
Róluk sokat is regélnek.
Nézzük meg hát! hol, mit fújnak,
S mit nevezünk – így – **tájfún** -nak?

Romboló szél, viharosan
Ott fúj Kelet-Ázsiában.
Afrikában **számum** kavar,
Forró, száraz homokvihar.

Dalmát parton fúj a **bóra**,
Északról jött viharzóna.
Száraz, meleg, ha száll a **főn**,
És az Alpból lefelé jön.

A **sirokkó** párás, déli,
Földközi-tenger melléki.
A **tornádó** nagy forgószele,
Indiában s USA -ban él.

Keletről jön Háromszékre,
Hideg, száraz a **nemere**.
Egyenlítő felé fúj át,
Több szél is van: ez a **passzá**t.

Indiában a **monszun** vár,
Oda-vissza part körül jár.
A dél-francia **misztrál** – hegyi,
Száraz szele csak északi.

Forró égöv **ciklon** -t teremt
Partvidéken és tengeren.
Mexikói-öböl partján
Bősz orkán dúl: a **hurrikán**.

Szél tavasszal vizet áraszt,
Zsebet kutat, utast fáraszt.
Széllel bélelt ember is él,
S eszme, 'melyet elfújta a szél...

Kispest, 1999. december 29.

*„Gyöngé a szemünk, hogy meglássuk
a föld valamennyi csodáját”*

Andersen Jani Krisztián

Kifürkészhetetlen

*A világunk méltán csodás,
felszín alatt elmosódó.
Az élet más, mindenütt más,
erre utal a sok bolygó.*

*Fenyegető, sötét titok
hajlik fölénk rejtőzködően,
Kifürkészhetetlen bölcsesség
uralkodik el a jövőn.*

*A természet őserői
így nem érnek soha véget,
Erőlködöm, hogy megfogjam
s megértsem a mindenséget.*

Égeraracs, 2005. április 27.

„Fűzfalevél, nyárfalevél,
mindet összesodri a szél”
népdal

Kihűlt bálterem

*Hol van már a rózsafátyol?
Illan a hó, homály rámol;
Feslik már a tündérkárpit,
Hús szél könnyet csal és szárít.*

*A napsárga elhalványul,
Ezüst szál leng elől, hátul;
Előmászik a jégverem,
Virágözön csak szőnyegen.*

*Köd hömpölyög óvatosan,
Fagy csizmája jégen koppan;
Pajkos avar kerül alád:
Levél lejt lepketáncát.*

*Kihűlőben a nyári láz,
Ősz takarít, porrongyot ráz;
Nézz az égre, szidd, ha fázol!
S szikrázni kezd csillagfátyol.*

Égeraracs, 2002. október 2.

*A házak a mélyben
ritkásan fénylenek,
mint a süteményben
a mazsolaszemek*

Kikövetkeztetem

*Kis utcákon csavarogtam
a budai Várhegyen,
Az összes csak föl vezetett,
lefelé meg egyik sem.*

*Hogyan tud majd így lejönni,
ha az este ráköszön?
Ödöng fenn még éjjel is, vagy
lebotorkál lépcsőkön.*

Kispest, 2004. november 22.

Messze földön páratlan ősmocsár,
bárhol vagy, mindenhol visszavár

Kis-balatoni káprázat

A titokzatos nádasok, mocsarak,
Semlyékek, lápok – lassanként elfogynak,
Elveszett e felbecsülhetetlen kincs,
Mindenért kár, ami szép volt, és már nincs.
Szellő a sásban a legbeszédesebb,
Zenészeinek kiosztott a szerep:

Vadlúd gágog és geggen,
Halászsasfüttty szól közben.
A kócsag néha kráhol,
Hasáig vízben gázol.
Krekken pocgém, ahogy' áll.
Nádirigó káricsál,
Goda krikkel sűrűben,
Vízicsibe is pittyen.
Ümmögve is búgja át
Bölmébika nászdalát.

Fülemülesítke bent
Koloratúrázva zeng.
Batla is szól rekedten,
Kvakkol bakcsó a légben.
Szerkő kercent, s hallható
Szélkiáltó tilinkó.
Bukó karrog károgva,
S gurrog hangján a szárcsa.
Ott, a szalonka csrekken,
A tocsogós réteken.

Járhatatlan utat rejt az ingovány,
Megismerni sosem lehet igazán.
Szomjas szemű, részeg lelkű kell ide,
'Ki imádattal hatol be a szívébe.
Szenvedélyes rajongóként odavár,
S forrón, szerelemmel, átölel a nyár.

Égeraracs, 2002. december 19.

*Amikor a köd már mindent elnyel zordul,
olyankor a lélek csak befelé fordul*

Kuckómban

*A hidegben szúr-vág minden,
Bánt sok éles bútorsarok.
Mint szeszélyes öregember,
A tél közöttünk andalog.*

*Balatonon zeng a hárfa,
Tükre hasad, a hideg vés;
Süvölt, dörög nagy robajjal:
„Hízik a jég” — ez repedés.*

*A fűtetlen, hűs szobámban
Rideg tárgyak között morgok.
Lágy melegben oldódnak fel,
S gömbölyödnek le a sarkok.*

*Meleg napon a jég tágul,
Törve „turol” , s ez a rés más;
Riad a ló, mert megérzi:
Hosszan vízcsík — ez rianás.*

Égeraracs, 2004. április 23.

*„Katicabogárka,
Mutasd meg elszállva:
Merre visznek férjhez,
S milyen legénykéhez?”
repültetéskor*

*Lángol – Ó !
(a ló évében)*

*Szikrázó verőfény
borítja a tájat,
Mámorban hullámszik
ember, növény, állat.*

*Névet a kis virág,
ujjong a természet;
Bársonyos torkokból
hálátelt az ének.*

*Mit közöl a kis dal
és e hacacaré? :
„Elragadtatással
leszek a babámé!”*

Budakeszi-Erdőgazdaság, 2002. március 26.

*A világunk – úgy vélem –
benne van egy szütyőben*

Lapályon

*Az arcomba köd szitál,
nehéz, ázott avarszag;
Körülöttem csend honol,
félelmes és hallgatóg.*

*Fájdalom van szívemben,
köves, gyötrő fájdalom;
Kikívánkozó panasz
szóródik az avaron.*

*Nagyon mélyről törnek fel
a szavaim hevesen,
Az éltető gondolat
gyógyul így a fejemben.*

*Fény és árny komor táncát
lejti lent, a lapályon,
Mindkét lábam nehezül,
amikor ott átoson.*

*Elszürkül a sötétség,
megszilárdul a homály;
Alakot nyer a való:
tetten érhető a táj.*

*Tekervényre vésődik,
szivárogva alakul;
Rázökken a lelkemre
ellenálhatatlanul.*

Égeraracs, 2003. szeptember 28.

*A legmagasabb ember 2,75 méter,
az afrikai elefánt kb. 5 méter,
a kék bálna hossza 30 méter*

Lenyűgöző méretek

*Élnek köztünk óriások,
nem ember és nem is állat;
Meggyőződhetsz, hogyha látod
az eukaliptusz-fákat.*

*Vannak ezenkívül törpék,
a méretük roppant apró;
Vírus és a baktérium
szabadszemmel nem látható.*

*Kicsiny és nagy köntösüknek
csodálattal adózom én;
Növekedés jellemző rá,
ezért lett a nevük: növény.*

Égeraracs, 2003. április 30.

Magyarázat

*az eukaliptusz eléri a 155 métert
az influenza vírus 1 mikron*

„A természetben élő pintyek
tájszólásban énekelnek”
Holdas Sándor

Madárzsivaj

Hallja a szüle füle:
csattog a **fülemüle**.
A **málinkó**, ha flótáz' :
„mily' jó dió” -t fuvoláz' .
Azt pinyegik **cinégék**
tavasszal, hogy: „nyitnikék!”
Pacsirta száll égbe fel,
s áradóan énekel.
Füstifecske hadsereg
ficserékel, csicsereg.
Fán kúszik és odút váj,
„csikk-trükk” – szökken a **harkály**.
Magas fészek lakója
kelepelve a **gólya**.
Rigó rikkant és pityeg:
„nos, hogy ityeg a fityeg?”
Nevét mondja – **Habakuk!** –
s fészket nem rak a **kakukk**.
Szederinda, venyige,
ott él **csilpcsalp füzike**.
Csárog, s dala szövevény:
seregély a jövevény.
A **pintyőke** érdekel?
ezüstösen énekel.

Varjú nappal mondja: „kár!”
éjjel **bagoly** huhog már.
Pirók füttyent éneket,
a zseze meg csicseget.
Daru krúgat a légben,
fürjpitypalatty a réten.
Turbékolva **gerle** jár,
búg, kesereg **galambpár**.
„Klikk-klikk” – vijjog **sas** szava,
„ki jő?” – az **ölyv** panasza.
Csiripel a **verébh**ad,
szarka cserreg: „csak-csak-csak” .
A fán **csuszka** csetteget,
sirály rikolt eleget.
Haris harsog lenn gyalog,
hattyú égen rivalog.
Réce hápog, sápag jól,
a **kuvik** meg kuvikol.
Bíbic sír a mocsárban,
vöcsök korrog a nádiban.
Lágyan szól a **tengelic**,
dala: „tig-lic, tige lic” .
Hangos így lesz a madár,
s madárdaltól a határ.

Égeraracsa, 1998. augusztus 12.

„Márciusi hó
még akkor se' jó,
Hogyha sebes batáron
viszik át a határon”
paraszti regula

Március

A háztetőn zöld a mohá,
Napfény csorog az udvaron.
Árnyék hallja alattomban:
Élet zsendül holt avaron.

Szív a réten tiszta párát,
Patak kósza hűvösségét,
Virágok és utak porát;
S amit lehel, az a békéd.

Hosszú, piros gólyaláb az,
'Mely a békák felett ítél.
Felhőcskékből a nap ágyaz,
Hempereg a fűben a szél.

Pelyhes libák gombszemében
Csillogó a csodálkozás,
Nem felejtették el, még nem,
A kezdetet, amely csodás.

Lengő harang kondulása
Száll magasban, szántás felett,
Rügyekre visz és virágra
Imádságos üzenetet.

Égeraracs, 2001. április 4.

*A kilátások fele reménykeltő.
Az a kérdés: melyik fele?*

Még tamáskodom

*A légben virágpör
és fényzuhánás,
Tavaszpont, kék sátor,
s beköszönt a más.*

Kispest, 2000. március 26.

*Nem érzem még maradéktalanul, holott
a kietlen tél már ponttá zsugorodott*

Megkocant az ablakom

*Lélekölő napoknak
csak akkor lesz vége,
ha szünetel perceknek
összepréselése,
és enyhe illatával
küzd a diadalmas
és kapunyitogató
nagy jövőjű Tavasz.*

Égeraracs, 2004. szeptember 30.

*Az igazán szép dolgokhoz
nem sok közünk van*

Napfogyatkozás

*Bezárt bazár, bódé és bolt,
mert ellopta napot a hold.
A természet nappal lett holt:
elült minden, madár sem szólt,
Csak egy ásóbéka hangolt
tücsök mellett, 'mely már dalolt;
És egyetlen részeg gajdolt
a téren, 'hol átkutyagolt.
Uramisten! de furcsa volt
csillagunkon látható folt.*

Égeraracs, 1999. augusztus 11.

Napkeltére

(velőske)

Figyelem a látóhatárt:

Remélve, hogy hajnalonként

előtűnik a várva várt.

Leírták, mert van rá alap:

Plazmagömbként vagy csillagként,

számomra csak feljön a nap!

Égeraracs, 1996. április 15.

*Aki a múltban rekedt, jelenről beszél;
aki a jövőben él, annak múlt a jelen*

Nyaralok

1 – jambusok

*Megyek a partra már,
Velem a matracom,
Eljött a várva várt:
Mesés a hajnalom.*

*Tavon a kék beállt,
Vidám a pázsitom,
Bogár kezemre szállt,
Legyezve csapkodom.*

*Melegre vált a táj,
Hegyek a tárlatom,
A barna színe fáj
Napon, a hátamon.*

3 – anapestusok

*Olvasom leveled
A füves talajon,
Elvakít engemet
Kacagó Balaton.*

*Az apró bogarak
Hada jár takarón,
Egyre csíp, egyre csak,
Amikor vakarom.*

*Badacsony odaát,
Ide lát a Bakony,
Heveredve inkább
Lesülök a napon.*

2 – trocheusok

*Vízre száll a pára
Nyári nagy melegre,
Égre száll a hála
Messze napkeletre.*

*Bár nomád imádja,
Nap, ha süt időre,
Végre csak azt látja:
Barna lett a bőre.*

*Hangya áthalad a
Matracon estére,
Rajzanak talán ma
Szúnyogok a vérre.*

4 – daktilusok

*Szép Badacsony füze:
Távoli lombruha,
Kék Balaton vize,
Szélein nádbuga.*

*Túloldalon ülve
Látogatók hada,
Nyári napon egyre
Száll a vidék zaja.*

*Messze a zöld bürü,
Róla kering rege.
Rendre ugrál ürü:
Csípi akol legye.*

Kispest, 1996. március 24.

Nyárelő

*Párás hajnalokon
üdén lehel a kert,
Ilyenkor varázsa
megfogja az embert.*

*Húsos, kövér füvön
gyöngyözik a harmat,
Mezítelen lábbal
frissítő a talpnak.*

*Mára végleg elmúlt
a természet násza,
Lehullt a fák fehér
virágbokrétája.*

*Gyümölcsbabák nőnek
fákon – egyre szebbek – ,
Rajtuk ágról-ágra
a madárka repked.*

*Barnás csontos ágon
hevenyészett fészek,
Benne pelyhes galamb-
fiókákra nézek.*

*Sétál a tyúkanyó:
a csibéknek kottyant,
Fákon a zöld között
a málinkó rikkant.*

*„Huncut minden bíró!”
– kiabálja egyre,
Cseresznyefára ül,
rá sem néz a meggyre.*

*Enyhe az éjszaka,
a nappal már meleg;
Ragyogó kék az ég,
nem takarja felleg.*

Égeraracs, 1996. július 18.

„Nyakamba hull a lángderűs ég”
Babits

Nyáron

*Magasan jár a nap,
rekkenő a meleg;
Liheg a kutya is,
mert elege lehet.*

*Izzik a levegő,
delelőjén a nyár;
A bokorban hússöl
csendesesen a madár.*

*Integet a rét is:
a kék búzavirág,
Fehér margaréta
és tarka szarkaláb.*

*Záporozik a fény,
a táj némán hallgat;
Égeti most a föld
a meztelen talpat.*

*Szőke lett a búza,
már aratásra vár;
Piros pipacsokkal
van tele a határ.*

*Sárgul az utakon
az elszáradt tarack,
És fákról letottyán
egy-egy érett barack.*

*Édes, leves bogyók,
a levét már iszom:
Karóját ölelő
piros paradicsom.*

*Mosollyá csendesült
(a) májusi nevetés,
És beérett mára
a tavaszi vetés.*

Égeraracs, 1996. július 18.

*„Kisasszony nem vét:
hajtja a fecskét”
paraszti regula*

Nyárvég

*Vége már a meleg nyárnak,
Az ifjúság barnára sült;
És a szelek kaput tárnak,
Nyár az ősszel így szembesült.*

*Kürtább lesz a napok hossza,
A ragyogás egyre csökken;
Az ég kékjét fátyolozza,
Ólomszürkét fest a ködben.*

*Lehull sárga falevél is,
Szár az zörgés összevegyül;
Esőcseppek hullnak végig
És az égbolt elnehezül.*

*Komorabb a tájékszíne,
A lelkemben elmúlás van;
De a jövő ígérete
Ott van az ősz homályában.*

Égeraracsa, 1997. szeptember 3.

*„Bort hoz, ha felhőt nem látsz,
Pongrác, Szervác, Bonifác”
paraszti regula*

Nyitnikék

*Szűk nappalból akkor lesz tág,
'mikor télből vált a világ,
és kelepel az eszterág.*

*Égbolt ragyog – hűha! –, de kék,
felébrednek kapák, ekék,
sürgeti azt a nyitnikék.*

*A tavaszban ki-ki mondja,
hogy mire lesz tüstént gondja,
s rábólint a torony gombja.*

*Hátra kerül már az iszák,
és feltöltik a tarisznyát
a borisszák s bornemisszák.*

*Hogyha kész van, rögvest mehet;
mindez ma még tied lehet:
rád is vár a szép kikelet.*

Égeraracs, 1998. július 15.

*„Piros az ég alkonyatkor,
Szelet várhatsz bizony akkor”
népi regula*

Nyugtával dícsérem

*Képen giccses naplemente
tobzódásban merül ki,
Megrendülést akkor érzek,
ha látom, hogy igazi.*

Égeraracs, 2003. április 26.

Új tavaszhoz új nátha jár

Nyújtózkodó tavasz
(velőske)

A szél kapkod, türelmetlen.

Nagy dologról árulkodik

a kert, s szorong sejtelmesen.

Pásztortásán – ott – mi lehet?

Becőlétrán kapaszkodik

a sarjasztó szép kikelet.

Kispest, 1997. március 8.

„Örvendj, hogy elmúlván a setét éjszaka,
Megnyílt a napkelet bársonyos ablaka.
Ezáltal egy kövér reménység táplálhat,
Hogy még napod fényes delére felszállhat.”

Csokonai Vitéz Mihály

Óda a hajnalhoz

(Csokonai stílusában)

*Ó természet, tenéked köszönöm,
hogy megszületett létező örömöm!
Tétovázom, könny toluł szemembe,
sora van ennek — ki törődik vele!*

*Repes a lelkem — hej! — örömében,
úrrá lesz rajtam most is úgy, mint régen.
Alkonyatpír múlik, hasad a hajnal,
üdvözlöm némán susogó ajakkal.*

*Szemem tekint égi tisztaságba,
aranyos ragyogás: a boldogság várja.
Jaj! mivé kell lennem, ha vesztegel,
felérni ésszel, gyötrő türelemmel.*

*Istenadta föld, ő adta tájék,
álmom tavasza, add valóra váljék!
Szavakba önteni ezt nem lehet,
boldogság fonál, s végtelenbe vezet.*

*Mást érez és lát a fényben bárki,
nehéznek sejtem, bár könnyűnek látni.
Sok gondolat vált eggyé most — érzem:
a magyar jövő hazám szerelmében.*

Égeraracs, 2010. július 3.

*Elhalnak már a léptek, hangok,
Szél híján a fű sem társalog*

Óntakaró alatt

*Hanyatlík a fény,
mozdulnak az árnyak,
Megpihenek most,
bár tudom, hogy várnak.*

*Füst lebeg és köd:
eltörli a tájat.
Dolgok körrajza
elővad → elfáradt.*

*Csillagraj szegez
éjszakára fátylat,
S halottszín felhőt
csak a költő láthat.*

Égeraracs, 2006. október 17.

„Íme! Micsoda a világ:
Valóban árnyék hiúság!
Boldog, aki azt ismeri
És a mennyországot nyeri!”
Mezzofanti József

Örökkön-örökké

A kora reggeli nap
ezer színben csillogtat
gyöngyszemes fűszálakat.

Formás lábat fürösztve
kéjjel harmattengerben
gázol bele a fűbe.

Boltívet húznak a fák,
a szégyenlős sugárkák
tétován fénybevonják.

A tó tükre csillogó,
rajta naphíd a gázló,
ahol vize sodródó.

Pázsiton ing a szépség,
a kékláng felette ég,
s fényrojtta szegélyezték.

Sárga kelyhek illata,
mind' a kincset akarja,
s száll anyáról leányra.

Egeraracs, 2001. augusztus 5.

„Az Út örök és tétlen,
mégis mindent végbevisz észrevétlen”
Lao-ce

Örökút

Homályba tompul a ragyogó ég,
Együgyű fasort váltja a szilfa.
Nyár, fűz meg dió, és ki tudja még,
A szilfa fütyül a társaira.

Képzelete van, torzképeket vág,
Ezer irányban szétszökken ága.
Tűzijáték ez, a kévéje lágy,
Ahogyan hajlik előre s hátra.

Éjszaka nyitja füstölgő öklét:
Kúszó, lomha köd a táj felett.
Tisztán kivenni: jön már a sötét,
Az utolsó szél megberzengetett.

Állék és nézém azt, ami örök,
Mulandó ember: árny, s hamar vége.
Árnyék a harc is, végtelen körök,
Isten vesz körül: valódi béke.

Az ég mélyében titokzatos láz,
Váltakozó tűz, elsodort csóvák.
Költőket ihlet meg ez a varázs
Megtört s eleven szemmel, ha látják.

Az ég éjszaka, örök éjszaka,
Így természetes ez az állapot.
Nappal is látszik, de csak számunkra,
Mert közel vagyunk, s érzünk csillagot.

Ami állandó: az mérhetetlen,
Pár álmodozó beleszédült már.
Rajongásba fárad tekintetem,
S áhitattól lesz könnyebb a sár.

Égeraracs, 2006. július 29.

Ósi földünk

Simul a nap égperemhez,
Hosszú lábon jár az árnyék,
Estét mér ki a kisharang,
Felhők alatt gém kiált még.

Vándorok és vándorutak,
Végtelenek hívása szól;
Mint gondolat, 'mely fonalként
Tekeredik az orsóról.

Tüzek lobbannak fel néhol,
Lapul a füst a völgy felett;
Am elmenni mégsem akar,
Tán azért, mert itt született.

Vöröslík a hold udvara,
Ahogy jár a Hősök Útján;
A Sziriusz kéken vibrál
Baktatva a Vadász után.

Nagy Kutya az ősi múltja
A japánnak és magyarnak,
Ha a közös DNS -nél
Együtt többet is akarnak,

Benn, génekben az üzenet,
Csak a titok fátyla ráhullt;
Van, 'ki érti, tudja, érzi,
Mert testében ott van a múlt.

Ránksütötte a Természet,
Mint mindenre, **Föld** bélyegét;
Láthatatlanul a lélek
Így viseli az Ő jelét.

Egyformán mér órát, napot,
Megújulást és a romlást;
Egyedül Ő változatlan,
S ad mindenre jó megoldást.

Kispest, 2000. január 7.

*A temető csendes laboratórium,
ahol a halál életté alakul át”*

Pitigrilli

Ősz a temetőben

*A nyarat búcsúztató álmos csendességben
A fehér kövek mellett hervadt virágszirmok,
A nap dél és nyugat között félúton lógott
A lúcfenyők övezte sírdombok kertjében.*

*A tiszta levegőben, a fenyőfák mögött,
Az elmúlás csendjében, halk harangszó ébred,
Majd belehull a gyantaillatú estébe,
És szétoszlik a gyászoló emberek fölött.*

*A fáradtan elbarnult színek lágy ölében
A fehér őszirózsák nagy feje bólogat.
Mára a lét és nemlét határa eltörött.*

*A történetek immár lejátszódtak régen,
Amikor létröm a versbe e sorokat:
Az elmúlás mesgyéjén az élet az örök!*

Égeraracs, 1995. augusztus 31.

„Elkárhözva földön el az égben,
Egy bolygó átok a mindenségben”

Kiss József

Őszi kárhózat

*Takarják a napok; egyik a másikat,
lustább az egyik, másik koránkelő;
A felfűzött gyöngysor kezemben egyre nő,
ó jaj! mindenki cipeli a láncát.*

*A levelek hullnak – barnán – sárgán – lilán,
álmos földeket fehérít be a dér;
Nagyképű varázslat sötétben is elér,
mert a kőbálvány áldozatot kíván.*

*Spicces szél kering az elhagyott tereken,
megmotosz mindent, tájak fölött szállva;
Léha mulatozás nem ért véget mára,
csak a gyalázat esküszik sötétben.*

*Zagyva keverék lett a megtarkult világ,
talán a szükség hozta azt magával;
A fénymáz elvonul, tompul a madárdal,
s a kincstári szín az elevenbe vág.*

*Hosszúszárnyú éjek kapnak most uralmat,
nyúlós árnyékok dobják el a béklyót;
Hibás valahol a genetikai kód,
baklövés történt: hamis a változat.*

Égeraracs, 2000. szeptember 23.

Őszi ködben

*Ősz lett megint,
falevél száll,
Ködös úton
indulok már.*

*Nem kell most a
világi szó,
Imádság, 'mely
ide való.*

*Árnyak, arcok
elém állnak,
'Míg átadnak
a homálynak.*

*Gondolatom
semmibe hull,
A hallgatás
kialakul.*

*Emlék erdő
sűrű mélye,
'Melyből rám néz
a múlt képe.*

*Léptem nyomán
avart hagyok,
'Eltakarják
a tegnapot.*

*Majd dúdolva
visszatérek,
Elmaradnak
bús emlékek.*

*Varjú bólint,
'míg rám tekint,
Mintha tudná:
ősz lett megint.*

Égeraracsa, 1996. október 12.

„Már volt vagy úgy ősz szinte,
s egy őszinte ősz inte,
hogy legyek csak őszinte,
mert ő szinte őszinte”

tréfás mondóka

Őszi látkép

Hulló lombtól neszez az erdő,
szilva kékül, alma piroslik;
Kövén sütkérezik egy zöld gyík,
s öreg fák arca lesz merengő.

Súlyos, aranyló fürtök alatt
szőlővessző hajlik meg lágyan,
S láttam a sárga napsugárban
egy megrészegült darázshadat.

Útrakészülnek már a fecskék
a meghajlott villanydrótokon,
Gólyapár rója az égbolton
tágas, utolsó búcsúköreit.

Érett szeder árokpartra ér,
világít vadrózsa bogyója;
Kökény fanyar gyümölcsét ontja,
S bókol a sötét bodzatányér.

Még derűs a tó déltől estig,
de fellel terül csendes szélre;
Bús könnye ráhull a gyékényre,
s barna buzogánya kifeszlik.

Szalmaszint kapnak a levelek,
s nyílnak az utolsó virágok;
Gyülekező varjakat látok;
felkerekedve közelednek.

Égeraracsa, 1999. november 2.

*A tájképről lemaradnak
az illatok és szagok*

Őszköszöntő

*Kertek alatt, arra alább,
oson a nyár, és az arcán
ott a szarkaláb.*

*Színt rejt a táj szántóföldje,
könnyű szalmaszínűvé lett
a nyári zöldje.*

*Rőt színű a rekettyés domb,
mert az idén nincs új ruha
és fáradt a lomb.*

*Ezért aztán ködből köt sált,
levél őszi, így sárgára
és barnára vált.*

*A tarlók fölött tekereg
s folyton-folyvást kerget a szél
ördögszekeret.*

*Az egykori napraforgó
mára már csak összeaszott
szár: zörgő kóró.*

*A felhő naponta megül,
eső szitál, a sár dagad
rendületlenül.*

*Mindent nyirkos, mély köd lep el,
reggelenként földön terül
el a dérlepel.*

*Sivár most a látóhatár,
valahol száll az útra kelt
sok vándormadár.*

*Lombtalan fán előfutár:
komor varjakra néz le az
őszi napsugár.*

Égeraracs, 1996. augusztus 16.

*„Zsuzsannaikor hideg télnek
pacsirtaszó vet már véget”
paraszti regula*

Ősztől tavaszig
(levélsors)

*Aranyba hajlók a levelek
mielőtt peregni kezdenek.*

*Elvesztve a nyári hamvát
elfonnyad és lepkére vált.*

*Kikeletkor konokul
új zöld lángba ág borul.*

*Gyászból sarjadva az élet
öltözik, mert pucérrá lett.*

*Virághímzéses a zöld palást,
és ámulod az alakulást.*

Budakeszi-Erdőgazdaság, 2002. március 20.

*A szedés utáni gyűjtögetést kukoricánál
böngészésnek, veteményesnél kórészásnak,
a szőlőfürtnél bilingézésnek nevezik*

Őszvég

*Fázósan fák állnak pucéran a kertben,
nincs rajtuk más, csak egy-egy rozsdás falevél,
Amely az ág végén kapaszkodik egyre,
s nem tud még lehullni, így lengeti a szél.*

*Lombja vesztén immár nyöszörög a faág,
hajlong a venyige, szélbe siránkozik;
Dér a kerten többször áttarolta magát,
s a békaszemű köd miatt már nyirkos itt.*

*Eltűnt a jó meleg, búcsúzott a nyárral,
fogy a nappal lopva, és nőttön-nő az éj;
Nem csendül fel sehol a nyári madárdal,
messzire jár a nap, kevesebb lesz a fény.*

*Fagy lopakodik a sűrű éjszakában,
és a dermedt vízcsepp olyan lesz, mint a gyöngy;
Tükörré alakul a víztócsa mára,
és kővé változik a porhanyó göröngy.*

*Korán jön az alkony komor, bús szemével,
ólom most a fénye, szürke, szinte nem él;
Benne, ahol a föld összeér az éggel,
elbúcsúzik az ősz, s várakozik a tél.*

Égeraracs, 1995. november 14.

*Az idő olyan, mint szél
a vízen: ráncokat hagy*

Padláson

*Szeretem a padlás csendjét,
'Hol szöszmötöl a sok kacat;
A pókháló és törmelék,
'Mely a múltból így rám maradt.*

*Ruhák, könyvek, lámpák, képek,
Levendulás nagykosarak;
Nyestek, pockok, denevérek
És tántorgó fénysugarak.*

*Cserép alatt nő a meleg,
Ódon illat leng a légben;
Látni itt, fent alig lehet,
Az időtlen álmod érzem.*

*Elhalálva – csak zümmögőn –
Körülvesz egy másik világ;
Benne őrzik meg az idő
A nappallá vált éjszakát.*

*Körülöttem zugok, árnyak,
Reccsenések és mostoha,
Régi idők tanújának
Századéves, leült pora.*

*A múltba lép itt az ember,
Elnyeli az idő a mát;
Hallgat minden, szólni sem mer,
S átveszi a volt hatalmát.*

*Történekek, események
Szélhárfáján játszik a múlt;
Öregedve körülvesznek,
A ránc rajtuk már kisimult.*

*Tárgyhoz kötött az életünk,
'Melyen látszik idő foga;
Nyomot hagy, mint minden bennünk,
S vissza nem tér többé soha.*

Kispest, 1997. február 10.

„Fülébe rezgett a tavaszt hirdető
kakukkolás, a virágos rétek felett
szárnyaló pacsirta dalos szava”

Darnay Kálmán

Pásztorművészet

Jászsági szél ölelkezik
Öreg tornyok tetejével,
Végigsöpri a rónát is
Menetközben nézve széjjel.

Zöldpázsitos legelőkön
Teheneket ki terelget?
Hát a bojtár, aki közben
Felnőtté vált: csordássá lett.

Itt csaponghat a gondolat
Semmittevő mestersége,
Álmodozó szép lelkének
Hogyne volna a kedvére.

Gyönyörűségét meglesi
A nyugvó nap bíborában,
S az enyelgő vadgalambok
Búgó turbékolásában.

Furulyázik napkeltéken,
Amely csak akkor halkul el,
Ha faragóbicskájával
A megtörténtet vési fel.

Ábrándozó merengését
Megriasztják most a hangok,
Talpra ugrik hallgatózva:
A közelben ostor pattog.

A mezei életnek is
Megvan az ő muzsikája,
Minden apró mozdulatnak
Hangja is van, nemcsak bája.

Más hangnemben rittjent ostor
Szántó-vető béres kézben,
Máshogy csördít a kanász is
Csűrhe után, faluszélen.

Másképp' bírkózik lovakkal
A csikós azt durrogtatva,
Dallamosabb mindezeknél
A gulyások ostorszava.

Szilaj gulyát nógat erre
Ostorával marhahajcsár,
A „csali-haj!” zengedezve
Sztóbemarkol — de hol van már?

Égeraracsa, 2001. július 28.

*Számunkra a Tejút ködös, fehérén
ezüstös szalagja: a Hősök útja*

Pillanat a végtelenből

*Látóhatár felett
bíborvörös képpel kel fel lassan a nap;
Mint 'ki lékben fürdött, és most forralt bort kap,
mert megmerevedett.*

*Fürgén, legényesen,
mind a két ujjával a szájában, füttyül;
S jár a dombhátaikon, majd fáradtan leül
a szél a berekben.*

*Susogva érkezik
a hó zizzenéssel és veri a nádat;
Fagyott szemecskéi előtt van a távlat,
s pattogva élvezik.*

*Hószoknyában bokrok,
köd terjeng tolongva, tartóztatlanul;
A jégre hasal a nád: forgószél vonul,
s üvöltve háborog.*

*A napnak vége van,
csillagjósok tapogatják a végtelent;
A Kaszás-csillag már odafönt megjelent,
s ballag mozdulatlan.*

Kispest, 1999. március 14.

Pislákoló csillagokról

Szép nyári estéken felnézek az égre,
Csillagok járását az eszembe vésve.
Mesél a sötétlő mennybolt ragyogása,
Van annak százados, ősi nagy csodája.

Feltűnik-e rajt' az **Északi Korona**:
Kilencnél több csillag jut a szembogárba?
Pásztorok csillaga a ragyogó **Ökrész**,
Mellette az útsáv alighanem elvész.

Fénylik a **Hattyú** -nak – keresztalakjában –
Világító farka már kettéváltan.
Kettévált Jézusnak, amikor hajdanán
Kitért a részegnek dülöngélő útján.

Szegélyezi ez a hosszú **Hadak Útja** -t,
Ennek történetét már kevesen tudják:
Széthullott Atilla nagy hun birodalma,
Székely maradt csak az erdélyi havasban.

Megsemmisítéssel fenyegették őket
A szomszédos – rájuk acsarkodó – népek,
Végső pillanatban jött segítségükre
Hős Csaba vezérünk s égi kísérete.

Rendet vágott köztük Atillának fia,
Harcedzettek voltak – valahány dalia.
Harci mének nyomát őrzi napjainkig:
Az égen csillagos patkónyomuk látszik.

Méhészeknek régen is kívánságuk volt:
– Mézszüret idején legyen borús égbolt!
Nagy Medvé -vel állnak harcban, hogyha fénylik,
Ellopja a mézet az utolsó cseppig.

Az **Esthajnalcsillag** kontárkodik bele
A halványuló **Hold** merengő fényébe.
Félszemmel pislognak az ég mécsesei,
Elmondtam, 'mit tudtam, megyek is aludni.

Égeraracs, 2001. augusztus 19.

„Induljatok, rakodjatok,
minden mézet behordjatok!”
méhindító

Pont így

*Él, lélegzik minden,
Kacsingat le a nap.
Gyönyörű az élet!
Az őszibarackfa
rózsaszín pártát kap.*

*Langyos leheletben
tovavonul a tél.
Hol van most a gólya?
Virág alatt s felett
kís méhe döngicsél.*

*Lassú ballagással
barnul a barázda.
Jó napot kívánok!
Természet könyvébe
az élet írása.*

*Ősi a mozdulat:
teremt a magvető.
Honnan tudja mindezt?
Valamikor, régen,
pont így vethette Ó...*

Égeraracs, 2002. április 19.

„Az arany csak drága,
ám a búza érték”
népi bölcsesség

Régen volt aratás...

*Hunyorog a világosság
a hajnali égen,
A kalászosok suttogással
ringanak a szélben.*

*Sóhajtással ráborul a
sziszegő kaszára,
Rendre dől halk roppanással;
s tarlóra vált szára.*

*Beszélgetnek, hajladoznak
a vetéstengerek,
Sárguló kis fejcskékből
a mag pereg – pereg.*

*Kévéket köt az asszony nép:
nőnek a kereszték,
Tetejükön az egy „pappal”
sorban képek lesznek.*

*Indulnak a kifent kaszák
fennkölt suhogással,
Földet markol a dús kalász
ezernyi kis lábbal.*

*A kalászosok erdejében
járván az enyészet
Nézi, ahogy a szekerek
hordják az egészszet.*

*Az „élet” nagy asztagokban
már csak cséplésre vár,
És szikrázva kinn, a tarlón,
feláll büszkén a nyár.*

Kispest, 1999. április 1.

Magyarázat

*A képeken lévő kévék száma páratlan volt:
az Alföldön — 9-11-13-15 db
a Dunántúlon — 17-19-21-23 db*

*Élőhelye, 'hol fészkel ő:
vagy legelő, vagy vizenyő*

Rejtőzködők

*Bokron ülő poszáta
Olyan csalafinta:
Fűből, sásból – nádasban –
Fészket csavarinta.*

*A költéskor naponta
Tojást rak, csak lessed!
Még arra is van gondja,
Hogy rakjon rá pettyet.*

Égeraracs, 2003. április 24.

„Szépséges forrás, hűs patak,
termékeny rónaság, pompás, völgyes vidék,
köszöntöm, táj, nyugalmadat”

D' Alnoy Mária Katalin

Rónám a rónám

*Fénylő ékkő az Alföldünk,
tágas terek, sok magyar hold.
A tűz-lelkű itt született,
nyájas, meleg, naptól csókoltt.*

Kispest, 2005. március 17.

Magyarázat

1 kis hold – 1000 négyszögöl
1 magyar hold – 1200 négyszögöl
1 kataszteri hold – 1600 négyszögöl

„Madarak szállnak,
Fellegek s árnyak,
Csak a hegy marad
Örök fiú társnak”

Li Taj-po

Röghöz kötve

*Azt, hogy az őszt is kedveljem,
Az avarban kell hogy menjen
A lábam, ha teheti.*

*Az erdőtől távol – zártan,
Nem lenne jó talpig vágyban:
Sokkalta jobb idekinn!*

*Fanyar illat lehet az ok,
S az is, hogy fenn vadlúd gágog:
És ez mind-mind idei.*

*Széllal színek széjjelszállnak:
Nyútt levele nyírnek, nyárnak
Puhán pottyán peregni.*

*Árnyék kerül már a fényre,
Muzsikus lesz a szél végre:
A festőt elkergeti.*

*Nótát füttyül dombok felett:
Üzenetet hozott neked,
Elmondani így meri.*

*Elmennék a madarakkal,
Itt maradna vad és a hal,
S határban a tengeri.*

*Lelkem vágyhat messzi földre,
Testem röghöz van kötözve:
Ez a haza kell neki!*

Égeraracs, 2000. november 9.

*Érdeme van, azzal üzen nekem,
s ez az érdem elévülhetetlen*

Sietős surranások segítője

*Látszik rajta utak pora,
Nem fekete, nem zongora.
Joggal veszem fontolóra:
Mégvénuilt, de nincsen kora.*

*Rögzítem azt hevenyészve:
Homályba vész eredete.
Eljött annak az ideje:
Rámutassak szerepére.*

*Szóljon róla hát a hála,
S ne kerüljön a lomtárba!
Világossá vált az mára:
Ő a lábam hű szolgája.*

Kispest, 2004. december 23.

*„Legfontosabb mégis az, hogy ne boruljon
fel a szervezet folyadék háztartása”*

Zoltán Zsófia

Sötétség és fény között

*Selymes volt az éj, a táj hanggal teli,
Halk és ezüstös holdvilág permetezett.
Az álmélkodás csendje borult a tájra,
Gyenge szél fésült fát és a magas fűvet.*

*Kifürkészhetetlen és sötét volt az a pont,
Amely zárt titokként rágódik a lelken.
Valahogy' feltámadt sírjából a régmúlt,
S homlok verődik ki jeges verejtékben.*

*Ám a napsütés jön, aranyló sugárzás,
Hozza a jókedvet az elomló béke.
Olyan nagyszerű ez, mint a feltámadás,
Visszapillantás nincs, csak lépés a fénybe.*

Filatorigát, 2012. december 29.

Szebb lehetsz...

*Megállok a mában és nézem a várost
meghallva mélységből mormoló moráját,
Jezsámen hangtalan illatával vár most
nyújtózkodó lanka, s zöld fákon rohan át.*

*Fecsegő a folyam, 'mely alattam siet,
ahogy' azt láthatta az árva névrokon;
Álmokat, 'mit szöttem, mindenem a tied,
csak mások ülnek már rakodópartodon.*

*Árpád-ház idején adták a királyok
többszázéves falát a budai Várnak;
Dunai sirályként rikoltva kiáltok:
felkiáltójel a beton óriáshad!*

*A hidak karjai ma átnyúlnak értem,
magasból összefoly' földszint és emelet;
A felfordulásban kis nyugalmat kértem,
hogy megtaláljam a sötétben lelkemet.*

*Barangoltam másutt, jártam a világot,
láttam benne szépet, csúnyával elegyest;
Elöttem a Duna, felmérem a várost:
még gyönyörű lehetsz számomra, Budapest.*

Kispest, 1996. december 14.

„Óh te zord lélek, légy lelkem,
én s te: egy személy”
P. B. Shelley

Széllé válva

Bárcsak kószálhatnék szabadon, mint a szél,
Nyargalnék magasban úzve a felhőket,
Megráznám a fákat, hullanék a levél,
S látnám, hogy a lombok suhogva vetkőznek.

Zúgnék alkonyatkor bakonyi fenyvesben,
Száguldoznám szerte az alföldi rónán,
Kergetnék pillangót csapongva, szertelen,
Hoznám kolomp szavát a Szelidi-tónál.

Tisztára söpörném Kispesten az utcát,
Átfújnám városon a megülő ködöt,
Aztán átrepülve sebesen a Dunát
Éreznék hatalmat a mindenség mögött.

Enyhe fuvallatból izmosodnám egyre,
Szellővé fejlődném, majd széllé változom,
Viharos orkánként felzúdulnék hegyre
Tombolva végig az Erzsébet fasoron.

Táncolnék féllábon a víztükör szélén,
Balaton partján, borzolva a nádist,
Suhannék erdőben, s a kakukkot kérném:
Meddig él az ember? – mondja meg a választ.

Hangokat adhatnék a néma csermelynek,
Hangszerként játszanám a szótlan patakon,
Kifordítanám az ernyőt, melyet visznek,
Zivatar idején, amikor akarom.

Felkapnám a port kinn, a Hortobágyon,
Szórnám a homokot mögöttem szerteszét,
Lengenék lugasban a rekkenő nyáron,
Hallgatnám zümmögő méheknek énekét.

Örvénylést keltenék a parti szirteknél,
Tépném a vitorlát a vizeken éjjel,
'Mikor szükség van rám, hiába keresnél,
Mint felhő az égen, úgy oszolnám széjjel.

Hintáznám a légben, az ég szivárványán,
Elhordanám mind, a fellépő vágyakat,
És a rózsakertből a szirmokat várnám,
Hogy beterítsem az utat, a fák alatt.

Beszívnam a rétek tavaszi illatát,
Elsodornám messze, a városok fölé,
Érezze az is, 'ki nem természetbarát,
És sohasem pihent a mezők lágy ölén.

Fütyülnék télen át roskadó kéményben,
Halkuló zúgással szállnék, mint a bánat,
Sziszegve hordanám a kéklő hidegben
Havat az utakra, s az olvadás várhat.

Benéznek az öreg tornyok ablakrácsán,
Ahol harangok közt kuporog az idő,
Vinném a harangszót a palástom szárnyán
Távoli földekre, mert e hang békítő.

Tábortüzek füstjét lehelném vizekre,
Alvó lángokat még fel-fellobbantánám,
A füstben lebegnék, mint súlytalan lepke,
És megtérnék csendben, mert hazavár tanyám.

Dolgom végeztével elmennék pihenni,
Az álomnak méze majd helyemre ragaszt,
Mint a medve télen, 'mellyel nincs mit tenni,
És ezért hó alatt álmodja a tavaszt.

Kispest, 1996. január 21.

*„Ha látom a fergeteg elejét,
Begyűröm a kalapom tetejét,
Csak úgy nézem az időt alóla,
Még a jég is visszapattan róla”
régi dal*

Széllelbélelt a szentem-lelkem

*Tovatűnő, kósza szél
utánad ront s elér,
Táncraferdül teveled,
oly' henye és ledér.*

*Ám roppant gyanakvó vagy,
s nem veszed a lapot,
Táncbavinni magadat
még tőle sem hagyod.*

Égeraracs, 2004. október 22.

*„Mi a boldogság?
Mikor a vágyak pihennek”
Gárdonyi*

Szendergő óriás

*Nézem a tüzet, a lángok játszanak,
Jóleső melegség önt el ezalatt.
Elpihen a lélek, félálomba száll,
Egybefolyik minden, csukva szem s a száj.*

*Sustorog s mormol, felszisszenve ropog,
Végtelen a mély, magamban motyogok,
Lángocskák rend nélkül, izzó kékesen
Libbenve táncolnak, honnan ismerem?*

*Tűnnek a semmibe, dorombol a láng,
Elégedett béke tűz mellett vár ránk,
Múltak fölött leng, 'mikor zsarátnokol,
Álommal áthatott langy és csend honol.*

Kispest, 2001. december 10.

„Fölébred most a táj,
Megered a szava”

Radnóti

Szérűskertben

*Perzsel a nap ragyogóan, fényben úsznak már a fák,
Egy dallamot dúdol a szél, s a méhecskék felkapják,
Hajladoznak a menyecskék, vékonyak meg vastagok,
Szél fonja át derekukat, s táncolnak az asztagok.*

*Villózó fény s árnyék suhan sejtelmesen, kékesen,
Hátára kap, s rohan, rohan ringatózva énvelem.
Nyers nyugalom árad felém, ólomsúllyal hoz álmot,
S a távolság köde lassan befedi a világot.*

Égeraracs, 2003. július 15.

Magyarázat

szérű – keményre és simára taposott terület a cséplés elvégzésére

„Hideg is van, meleg is jár,
áprilisban hét tél, hét nyár”
paraszti regula

Szeszélyes április

*Légi ösvényen járnak a méhek,
Hull a hószirmok elvirágzott fákról,
Csókol, csókol a sárga virágpor,
És a ragyogásban rajongva nézlek.*

*Felhővel a nap bújócskát játszik,
Hidegről melege vitorlát bontott,
Sok ág növeszt most széljátészó lombot,
Szép ringó alakod messziről látszik.*

*Nagy garral jön a felleghajtó szél
És elül, mint csibe a kotlós alatt,
Ha felhő a nap előtt elhalad,
A lábad nyomán aranyló kis por kél.*

*Egyszerre süt a nap, fúj a szél is,
Eső is esik, lám, az ég már tiszta,
És enyhül minden megjuhászodva,
Csak a szemedben lobog a fény mégis.*

*És e szeszélyes, bolondos idő
Nyomán végül csend lesz, béke és meleg.
Virágzó réten szaladok veled,
És fűben gázolva jön a jövőendő.*

Égeraracs, 1997. április 6.

*A tökéletesség maga úgy valami,
hogy más tökéletességét nem keresi*

Színfolt a kertben

*Van egy virágom tekintélyes termettel,
amely hatása miatt szót is érdemel.
Kertemben díszlik narancssárga virága,
és ma is őshonos Dél-Amerikában.
Trópusi hangulatot idéz – ez való –,
bár körülményeink között nem télálló.
Nagy barna levele árnyalja virágát,
és gyönyörű neve van, ő a: **virágnád**.*

Égeraracs, 2004. május 25.

Magyarázat

virágnád — Canna x generalis

„Csak a tegnap jött különböző
színű emberek nem férnek össze”
Čapek Károly

Színpompás köntösben

Ámulattól kótyagosan
nézem a lány októbert.
Sárga lángnyelv a jegenye,
s tüzes kohó már a kert.

Események távolodnak,
színtelenné vált a múlt.
Zöld pottyánó gesztenye sün
barnás gömbje elgurult.

Ünnepélyes percek ezek,
aranyszínű lesz a lomb.
Arany, narancs, barna, vörös
egymás mellett ott szorong.

Régi dolog, áldott dolog,
örök, mint a szeretet.
Jól van ez úgy, ahogyan van,
mert ez így rendeltetett.

Filatorigát, 2012. október 3.

*„Vannak olyan dolgok, amelyeket csak
abbahagyni lehet, befejezni soha”*

népi bölcsesség

Szűnyogbúcsúztató

*Elcsomagol a természet,
Söpörteti a szeleket;
Elszálltak a bóbicék rég,
S mélyre bújtak le az ürgék.*

*Búcsút én az ingoványtól,
Kardlevelű száraz nádtól,
Ingó-bürüs mocsarától,
Benne termő dús kákától.*

*Búcsút veszek a vak szikától,
Lápon sástól, szittyós értől,
Csincsés mellett a semlyéktől,
Varjúfészkes jegenyétől.*

*Szélcsikó az, 'mely felnyíhog
Az árvalányhajak felett,
Violásodó esti köd.
S e világ lesz: Senki-sziget.*

Égeraracsa, 1999. október 4.

*Nem mindegy, hogy látsz vagy vakon
baktatsz át az életúton*

Tapintható áfítat

*Puha, mohás erdei út,
Öreg fenyőtoboz koppan,
Harkály kopácsol valahol,
Boldogító csend a lombban.*

*Körben bódult gyantaillat,
És kékítősínű hegyek,
Fenyők feltartott karokkal,
Alattuk napsugár remeg.*

*Fából ácsolt kápolnácska,
Meszelt falán a stáció,
Szentkép helyett feszület néz,
Sugallatos erőtadó.*

*Az oltáron mázas csupor,
Benne virág illatozik,
Környezetbe simul minden,
S lélek jut el az igenig.*

Égeraracs, 2010. szeptember 2.

Tavasz ébredése

*Van a levegőben ilyenkor valami,
Hosszú álom után nyújtózkodnak a fák,
Korhadó téli ágak esését hallani,
Nyitja csillagszemét ezeregy hóvirág.*

*Sziszegés helyett most lágyan fésül a szél,
Fürge ujjaival játszik a koronán,
Hullámvölgyeket vág, majd lassan elalél,
Babrálna a nyírfa friss, zöldes varkocsán.*

*Puha köd leng este patak ágya felett,
Odúban fintorog a mókus álmában,
Letenné a bundát, amely olyan meleg,
Hogy ő is szívesen rakná azt molyzsákba.*

*Balzsamos káprázat, mely magával sodor,
Napsütésben talán a kén virágzott ki:
Reszket levegőben aranyló sombokor,
Alatta kankalin sárga kis csokrai.*

*Ragyogásban halkán hangzik az üzenet,
Tavasz orgonáján szólal meg ez a hang,
Nyugtató hatása melengető lehet,
Búgni kezd a vándor: a kecses vadgalamb.*

*Bóbiskolva puhul az elfáradt avar,
Ez az idő a se tél, se nyár állapot,
Ágak ölelkeznek, de senkit sem zavar,
A sötét télen át csak erre várhatott.*

*Indul a fákban a lüktető keringés,
Melegség, életnedv az ébredő vágyban,
A hangyabolyban már nagy a forgás, sürgés,
Mozdulnak a halak téli iszapágyban.*

Új és újabb színnel telik a tarka rét:
Kék szemével szétnéz szerényen ibolya,
Varázsos illatát szél hordja szanaszét,
Álmos méhek szállnak ide és amoda.

Asztalnál ül már a harsogó természet,
Hatalmas kék abrosz terül el az égen,
Friss zöld asztalkendő fedí az egész
A földön, de nem úgy, mint a havas télben.

Benővi a lány fű lassan az utakat,
Parton ágaskodik mérgesen a csalán,
Mámorba hanyatlik szerelem ezalatt,
Csattog a madárdal – lombok mögött – a fán.

Harkály kapaszkodik a gesztenyefákon,
Aprócska lyukakat ütöget kéregbe,
Csiripel verébfiad szemtelenül – látom,
Estétként felhangzik csalogány éneke.

Nap aranyozza be a tulipánokat,
Felgyújtva bíborral minden fénylő szirmát:
Ez a virággá vált égőláng változat,
Körülötte méhek, mint virágláng-szikrák.

Megjön a pinty, a csíz, az aranymálinkó,
Hozza mindegyike vidám hangszerszámát,
Tele muzsikával, daluk mámorító:
Élet dicsérete száll most a légen át.

Hangos lesz a táj, a teremtés remekel,
Felvonultatja a lakodalmi lármát,
'Melyet láthatatlan festő húz ecsettel
A látható vásznon: a vad öröm táncát.

Egeraracsa, 1996. április 13.

Tavaszi hangok

*Pillangó libben virágról virágra,
Pajzán szél libben kis ágról kis ágra.
Mordul a sarok, ahogy' a kárhozott:
Valaki krárogott.*

*Pitypangok szállnak lengén és ledéren,
Pipiskedve tán – remélem – elérem.
Zordul a hang, bár nem adtam rá okot:
Valaki krárogott.*

*Pirosan teng-leng kis felhő az égen,
Pitypalatty cseng-zeng – friss erő – , mint régen.
Korhol oly durván, ahogyan már szokott:
Valaki krárogott.*

Kispest, 1997. január 5.

A hála nem azonos a szerelemmel

Tavaszi románc

Kiáltás a levegőben,

felébred a tűzizománc:

Fény, szerelem, dal, szabadság,

virágillat, egy kisrománc.

Kispest, 1997. február 14.

*„Aranycsillagok pattantak ki
a varázmogyoró gallyain”
Beverley Miklós*

Tavaszi üzenet

*Furcsa madár a rigó,
eltűnik a nyáron.
Bárhol, bárhogy' keresem,
sehol sem találom.*

*Bezzeg, ha hull a levél,
akkor jön őkelme.
Tavaszig itt is marad,
addig tartja kedve.*

*Forgatja a levelet,
egyfolytában keres.
Végigszalad fák alatt,
bokrok alá beles.*

*Ez idő tájt megtalálja,
felolvassa nekem.
A levélen hogy mi áll,
azt közli énvelem.*

*Bekiált az ablakon:
„Ébredj fel, te szuszék!
Hogyan alhat valaki,
ha nyitni- , nyitnikék?”*

Kispest, 2004. február 20.

*„Ha fénylik gyertyaszentelő,
az íziket vedd elő!”
paraszti regula*

Tél végén

*Hahó, hahó!
Elmondható
Az a tény:
Földre-égre
Megjön végre
A napfény.*

*Üdén ragyog,
Boldog vagyok
Délután;
Tavasz, ha tud,
Tár már kaput
Pest-Budán.*

*Az ég déltől
Sötétségből
Kilátszik;
Krumpliszákomb,
Ahogy látom,
Csírázik.*

Kispest, 1997. január 12.

„A természet sem alkot semmiféle értéket”

Lem Szaniszló

Télen

*Csúszkál a téli nap
látóhatár felett,
'Hol a szegény ember
hájjal kent meg eget.*

*Felhők rőzsetüze
fénylik az ablakon,
Tüzet gyújt már az est,
hogyan ez megmaradjon.*

*Hideg szél hajt erre
bús, komor felleget,
Ködöt és zúzmarát
hoz benne eleget.*

*Paradicsom szára
karóra hanyatlott,
Bozontos krizantém
kís csutakká aszott.*

*A cseresznyefából
csupán a váz maradt,
Lombját mind egy szálra
learatta a fagy.*

*Fákon már a rügyek
becsuktak ablakot,
Földtakaró alatt
vacognak a magok.*

*Levél leng a szélben,
maradt utolsónak;
Vitorladarabja
süllyedt nyárhajónak.*

*Bokor nem rejt fészket,
nem takarja levél.
Hamarabb lesz sötét:
uralkodik a tél.*

Égeraracs, 1997. december 30.

„Móric-napi derűtség
szeles telet jelent rég”
paraszti regula

Téli erdőn

Odakinn, az erdőn némán állnak a fák,
a földnek melege mind lejjebb költözik;
„Ne legyen hát levél és ne legyen virág!”
így a letarolt táj most fagyba öltözik.

Minden hófehér lesz ebben a világban,
tükkör készül lassan a befagyott tóra;
Összezárul gyorsan ködsátor utánam,
és toronyból messze zeng kongón az óra.

Fényesedik egyre a hegyek oldala,
zúzmarát aggat fagy keze a fákra;
Kéklő üvegyöngyként kopog a hódara,
és kristályerdővé vonja be azt mára.

Ragyogón szikrázó gyémántkőnek látszik
csengő-bongó jégcsap virradó napfénynél,
Üvegcsengettyűkön hideg és szél játszik,
amikor vezényel karmesterük a tél.

Szunnyadnak a rügyek, a vágy virágai,
érezik, hogy a jelen bármilyen rémítő:
Ők a jövő, 'melyet valóra váltani
jön a gyalogútján andalgó vén idő.

Égeraracs, 1996. szeptember 24.

„Hej, gazdúram, ki az ágyból,
Harapjunk már a kalácsból!
Jóanyám is süttött volna,
Sűrű szita került szóba.
Mire sűrű szitát szerzett,
A tekenő széjjelesett.
Karácsony szent estéjére
Veszekedés lett a vége.
Így jöttem el, s azt kívánom:
Hogy e házra áldás szálljon!”
népi jókívánság

Téli napfordulóra

(gyermekként oda, a naphoz)

Ragyogó nap! te vagy nekünk
az éltetőnk, a mindenünk,
Fényes gáztömb a korongod,
sugaraid ebből ontod.
Koronád van, mert király vagy,
imád ezért kicsi és nagy.
Táltosaink elfogadtak,
nem istennek, adománynak,
Kérlek, ne csapj túl nagy szelet,
mert elfújod melegünket.
Égi vándor, hurcolj minket
az űrön át, s ontsd a fényed!
Hidrogéned alakítsd át:
abból gyűjtsd meg nekünk fáklyád!
Decemberben, tél peremén,
útunk során elfogy a fény.
Ős pogányként, ősi hittel,
visszavárlak tiszta szívvel!
A vallások eltagadtak,
fordulásod mára maszlag.
Sok utánzat tért így kerít,
intézményes lett már a hit.
Jókívánság — tettek helyett,
lényeg az, hogy fény született!

Kispest, 2001. december 21.

*1969. július 21-én lépett
először ember a Holdra*

Tiszta éjszakákon

*Nincsen felhő az égen,
Csillag ragyog serényen;
Ha a Hold is előjő' :
Odakinn hál az idő.*

Égeraracs, 2004. június 30.

„Jó lesz végre felejtésre:
por szemébe, s más helyébe”
ésszerű javaslat

Topogó téblábolás

*Viaszkodunk a magánnyal,
már az ősök markolásznak.
Kiszolgáltatottja lettünk
a szűkkeblű elmúlásnak.*

*Nyugtalanná vált a világ,
lázás lett az emberiség.
Marcangoló vágy mindenütt,
s borsos áron minden elég.*

*Az élet kegyetlen ősze
a tavaszban is ősz marad.
Százegyszer is búcsút vehet
maga útján egy csontdarab.*

*Vánszorogva jár szeretet,
munka, béke jelszavak rég.
Ránkszakadt az árva magány,
a szívekben volt – nincs hiúség.*

Égeraracs, 2003. október 29.

*Zsúfolt lett a lélek tükre,
s ráléptek a tyúkszemünkre*

Tőlünk függetlenül

*Küzködünk a forgalommal
a beburkolt ég alatt,
Az emberek nagy többsége
a városra rátapadt.*

*Időjárás: fagy, szárazság
már senkit sem érdekel,
Lázás nyüzsgés, szenny meg vegyszer,
s vizenyővel mennek el...*

*A méregtől fulladoznak,
de tömegként hömpölyög.
Túlsorduló színek, képek,
s bálvány lett a földi rög.*

*Irányt vált és szétpattannak
a felduzzadt városok,
Követi a sorvadozó,
érzéketlen, léha jog.*

*Előbb-utóbb, de megindul
a piszkos lé áradón,
Rőt patkányok úsznak rajta:
süllyedőben a hajó.*

Kispest, 2006. január 20.

*„Itt vagyon már Simon-Judás,
jaj már neked póre-gatyás!”
paraszti regula*

Tübingiai pillanatkép

*Szelíd dombok lágy karéjban
körülvésznek,
Az is lehet, hogy örülnek
az embernek.*

*Elmúlás zsong, hálaének
száll az égre,
Ehhez nincs más színre szükség,
csak a kékre.*

*Gomolyfelhők lába lóg le
most a földre,
Körülvésznek, beburkolnak
körbe-körbe.*

*Tompul a hang, fáradt lett az
erdő színe,
Hull a levél, marad a váz,
uram: íme!*

*Elpihen most a természet:
jön az álom,
És én ezt a készülődést
megcsodálom.*

Suhl, 1997. október 16.

*„Szép dolog a tavasz, de ha ősz
nem volna, gyönyörködne a
szem, ám gyomrunk üres volna”
Logan*

Ujjongó

*Bátrabban szól a nyitnikék,
Bimbó hallja és nyílni kész.
Fagyfogságból jön a lepke,
Magfogságból a rügyecske.*

*Élet indul tapogatva:
„Várható-e fagy holnapra?”
Aztán elfogy a türelem:
„Levél, hajtás, virág legyen!”*

*Nyílnak bölcsők, nyílnak bábok,
Bősséggel szórt reményt látok.
A levegő benépesül:
Milliárdnyi dermedt repül.*

*Délceg dongó derűlátón
Már cikázik át a fákon,
Fát megindít, füvet sarjaszt,
Csodát látok: pompás tavaszt!*

Égeraracs, 1998. április 5.

*A természet dolgai ésszerűek,
az emberé nem mindig*

Valahol Zalában

*Apró falu lenn – Zalában –
szégyenlősen bújik domboldalak közén,
És a meleg fények csendes úton fölém
hajlanak az éjszakában.*

*Itt, ebben a zárt világban,
a gyepszőnyeg tart a Bárándi patakig,
'Melynek vize a Kis-Balatonba folyik
csörgedezve, nagy vidáman.*

*Fölé fűzfák kihajolnak,
kiváncsian nézve – fényes víztükörben –
Saját árnyékukat, amely sötétzölden
közrefogja a habokat.*

*Kőhíd alól, 'mely áttível
az ős morajlással csobogó patakon,
A múlttól suttog a vén idő, hallgatom,
és megosztom azt bárkivel.*

*A dűlőút, a horhosban,
kanyarogva vezet a hűvös pincékig,
'Hol padláson zsongva darazsak készítik
a fészkeket nagy gondosan.*

*A lankás dombhát púpjai,
mint a felriasztott bölénycsorda ködben,
Egyre halványulnak homályban mögöttem,
ahogy a múltunk útjai.*

*A domb felett látsz felhőket
lágyan hömpölyögni fehér pamacsokában,
Gomolyognak sűrűn, és én arra vártam,
hogy majd egyszer már felnőnek.*

*Sugárban áll most a tájék,
mint vakító fénysáv az oltárképeken
Úgy tűz rám a nap, át a felhőréseken,
s lángvörösen én csak állék.*

Kispest, 1996. március 12.

„Fára száll, földre száll,
vízen pedig meg sem áll”
népi mondóka

Végre megjött !

*Ahogy ültem a magányban:
Végre megjött, amit vártam.
Felül fehér, lent fekete,
Kinek lehet a gyereke?*

*Azért ilyen ez a gyerek,
Mert bepiszkítják az emberek.
Dehogy tehet szegény róla!
'Mi történik, régi nóta.*

*Így jár mind, 'ki szépet akar:
El vele, el! gyorsan, hamar.
Bár keserű ez a kehely:
„Isten hozott, kis hópehely!”*

Suhl, 1997. december 7.

„Vencel előtt amennyit fagy,
maga után Jakab is hagy”
népi regula

Vénasszonyok nyara

Száll, száll, elszáll az ökörnyal,
selymes kis foszlányok.
Szomorúság lesz a világ.
Ej, ti vénasszonyok!

A Nap nem főz, a magyar ősz
langy' melege ragyog.
Nyugalom jön a mezőkön.
Ej, ti vénasszonyok!

Hervadt határ, húz a madár,
nehéz szívvel vijjog.
Üres asztal nem marasztal.
Ej, ti vénasszonyok!

Bágyadtan int a virág – mind,
színük már nem harsog.
Lesz jövevény, sötét, serény.
Ej, ti vénasszonyok!

Sok fekete, s elvegyülve
köztük szürke károg.
Ő kalandor nagyon sokszor.
Ej, ti vénasszonyok!

Kis pacsirta fut az útra,
búbos, így ácsorog.
Bár hazafi, itt kell hagyni...
Ej, ti vénasszonyok!

Ördögszekér és széltölcsér
karikázva forog.
A nagy puszta versenypálya.
Ej, ti vénasszonyok!

Hogyha megáll; az ökörnyal
fátyla nem háborog.
Csipkedés jár nektek, nem nyár,
Ej, ti vénasszonyok!

Égeraracsa, 2003. július 30.

„Az élet szép és jó és hinni kell benne”

Vaszary Gábor

Vendég vagyok

Szemem előtt lebeg a nyár:
Tücsökszavas búzatarló;
Égi mezőn gondolat jár,
Lenn test marad, csak mert gyarló.

Rétaljában gólya lépdél,
Szitál fent a vörösvércse;
Felhő ballag egy kis széllel,
S árnyékot húz nádkévére.

Láthatatlan rőzsetüzek
Ontják a kis füstrojtokat,
A felhőkből lett cukorsüveg
Fintorog is most emiatt.

Cigánykerék lett a malom,
Homályos a nádas vize;
Álomszagot lehel – hívón –
A pipacsok tűz erdeje.

Gyerek talpal át az úton,
Felnő délig, 'mire átér;
S vén ember lesz estig – tudom,
A természet az, 'ki ráér.

Hátam mögött a fény apad,
Árnyék fekszik rá a vízre;
Véres párát lehel a nap,
S azt csorgatja a felhőkre.

Hazatér a libafalka,
Fogolykakas csirrent egyet;
Szürkület vet a tarlóra
Emlékekből köpönyeget.

Indulnak az éjrevárók,
Öreg álmok révedeznek;
Vendégeként hálás vagyok
A gondviselő Természetnek.

Kispest, 2000. február 14.

*„Ha Úrnapja tiszta, jó,
sok virág lesz, sok dió”
paraszti regula*

Virágoskert

*Virágoskert
tarka, szép,
neked ontja
száz színét.*

*Mint megannyi
pántlika,
úgy libeg a
a tátika.*

*Bazsarózsa,
liliom;
jaj, ne verje
fel a gyom!*

*Az ablakban
mit látni?
kihull piros
muskátli.*

*Törökszegfű,
viola,
rózsa, jácint,
dália.*

*Fodros szoknya
mellette:
petúnia
a neve.*

*Csillagszemű
margarét,
harangvirág,
csodaszép.*

*Lelken fogja
ez a kert
színeivel
az embert.*

Égeraracs, 1998. július 29.

„S midőn szerelmét rálehelli:
Csupán szeme, a nap ragyog?...”
Vajda

Vissza a múltba...

Vidáman úszik a levegőben,
s napban fürödve gomolyog, a lét;
A harangszó selyme kibomlik épen,
és áhítatszagú réten oszlik szét.

Hallani most a föld üzenetét:
örömet áraszt a mezők felett;
Zuzorka leves volt a mai ebéd,
amelyet a süves rokonság evett.

Jókedv sajdul az öreg csontokban,
ragyog felettük a mérhetetlen;
A meleg párában csupa jóság van,
elcsendesült nyár lüktet a szívekben.

Gond simul el a napverte arcon,
fecskék röptik a fészekalját;
Elégedett csend honol az ugaron,
és lassan az idő délutánra vált.

Jó az üresség, amely összefog,
zsugorodnak a meglévő rendek;
Köcöllét visznek fejen az asszonyok,
'kik hazafelé libasorban mennek.

Kispest, 2001. február 21.

Magyarázat

zuzorka	—	rántott levesbe – fővés közben –
belemorzsoltt, gyúrt tészta
süv	—	a testvér férjének ősmagyar neve
köcölle	—	házilag szótt vászonlepedőben
vitték a szénát haza a rétről

„Égszakadás! Földindulás!
Fejemen egy nagy koppanás,
Szaladjunk hát együtt, pajtás!”
gyermekmondóka

Zivatar

*Egy csattanás,
nézd csak, pajtás!
Nyargalva jön
felhőözön.
A szél itt-ott
fölsikított,
S a fenyvesek
táncba kezdtek.
Fű bokázik,
ahogy ázik;
Táncot rop, sőt
csúrdöngölőt.
Vad vihart ont
a horizont,
A lég lehül
köröskörül.
Közben nem rest,
szurokkal fest:
Az egész föld
homályba dőlt.
Percek alatt
gyorsan halad;
S áthömpölyög
a csúcs fölött.*

*Bömböl a szél,
tombolva él;
S rémülten lát
istennyilát.
Nagy, ostoros
villám csapdos;
Recseg-ropog,
be sustorog!
Bárhová megy,
dörög a hegy;
Felhő szakad:
bősz áradat.
Száraz ágak
mind leválnak,
S reszketve fél
fán a levél.
Vak vadság van
rohanásban;
Ám hirtelen
máshol terem.
Derül az ég,
olyan, mint rég;
Kék a sátor:
volt – nincs zápor.*

Égeraracs, 2001. április 30.

Magyarázat

horizont – látóhatár

Zsibbasztó álmosság

Telik-múlik a délután,
hanyatlik az alkonyat;
A verőfény fogyókúra
sugárkévét adogat.

Fényhíd épül ki több sávban,
ahogy' táncol — százezer.
Icipici madár csitteg,
motoszkál, majd elseper.

Ökörszem az eszemadta,
istenemre, látni jó!
A nagysága parány kobold,
nem nagyobb, mint egy dió.

Egy vörösbegy tikeg közben,
hálni akar valahol;
Szállást keres éjszakára,
körülottem zsinatol.

Örvös galamb panaszkodik
nyögdécselve nagy búsán,
Beleszól több rikkantás is
víz felől, a nádasban.

A fácánok katkatolnak,
kotyorászik a kakas;
Robajjal száll pihenőre,
ha a fára felgallyaz.

Pár énekes rigó gagyog
izgatottan a bokrán,
Fent dolmányos varjú károg
egy-et-egy-et mogorván.

A derengést megfogja még
egykézzel a szürkület,
A másikkal pedig bátran
int az estnek, hogy jöhet.

Hallgatag a sötét erdő,
meghal benne a nappal;
Feljön a hold, és köszöntöm
az éjt levett kalappal.

„A májusi rajzás
Rakott szénásszekér,
Júniusi rajzás
Csak egy falat kenyér,
Júliusi rajzás
Egy fabatkát sem ér”
régi versike

Zsongásban

*Hallgattál már fán keresztül
kaptárba zárt méheket?
Különös hang, 'mely szívedben
fiatalon lüktetett.*

*Szél zúg így a póznákon át,
lélek tükrén átszalad;
Fejed fölött száguld el a
titokzatos kivonat.*

*Tízezer szárny suttogását
gyöngyözi e muzsika,
Minden titkot megérintve
neked szól a nyár dala.*

Kispest, 2005. január 31.

Tartalomjegyzék

1995

Emlékképek

Az őszváró nagy csendben...

Ősz a temetőben

Házunk tücske

Csillagtarokk

Őszvég

1996

Havason

Széllé válva

A tél érkezése

Valahol Zalában

Nyáralok

Tavaszi ébredése

Napkelte

Évszakok

Nyárelő

Nyáron

Őszköszöntő

Téli erdőn

Őszi ködben

Átlépés a XXI. századba

Szebb lehetsz...

1997

Tavaszi hangok

Hullott levél tűnődése

És tovább él...

Tél végén

Padlás

Tavaszi románc

Nyújtózó tavasz

Szeszélyes április

Életfolyam

Déltájban

Ilyen lehetne

Nyárvég

Tüiringiai pillanatkép

Végre megjött!

Télen

1998

Ujjongó

Nyitnikék

Virágoskert

Madárszivaj

Élő titok

Hangulat

Álom

1999

Júniusi üzenet

Pillanat a végtelenből

Régen volt aratás...

Felhőjáték

Napfogyatkozás

Szűnyogbúcsúztató

Őszi látkép

Ki szelet vet...

2000

Ősi földünk

Alig várom

Vendég vagyok

Még tamáskodom

Őszi kárhozat

Röghöz kötve

Gondolatok a tónál

2001

Vissza a múltba...

Március

Ébredés hava

Zivatar

Pásztorművészet

Örökkön-örökké

Pislákoló csillagokról

A világ dicsősége?

Ahol a víz az úr 1-6

A HOLD a felelős

A képzelet szárnyain

Szendergő óriás

Téli napforduló

2002

Ősztől tavaszig

Lángol – Ó!

Pont így

Kihűlt bálterem

Zsibbasztó álmoság

Kis-balatoni káprázat

2003

Egy a sok közül

Búsu-ló

Hol fagy, hideg?

Rejtőzködők

Nyugtával dícsérem

Lenyűgöző méretek

A hely varázsa

Szérűskertben

Vénasszonyok nyara

Lapályon

Hirtelen jött látomás

Toporgó téblábolás

Gyógyírként

2004

Tavaszi üzenet

Gömbvillám

Kuckómban

A Kaszás csillagkép

Színfolt a kertben

Ámult támolygásban

Tiszta éjszakákon

Búcsú

Aszályos nyarakon

Futótűz a pusztán

Árad a rossz...

Megkoccant az ablakom

Széllelbélelt a szentem-

Kikövetkeztettem

Sietős surranások segítője

2005

Zsongásban

Rónám a rónám

Kifürkészhetetlen

Bánatos álmétkodással

2006

Tőlünk függetlenül

A szép megvalósíthatósága

Örökút

Óntakaró alatt

Aluszekony kedvetlenség

2007

Egy nap az úton...

A fák dala

2008

A közepe érdekel

2009

A moccanatlan homályban

2010

Óda a hajnalhoz

Tapintható áhítat

2012

Szín pompás köntösben

Rövidülő nappaloknál

Sötétség és fény között